CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Director
PAUL LĂZĂRESCU
Redacția și Administrația
Calea Victoriei, Nr. 133, et. 2
Sector 1 Cod 70 179
Cont virament la BNR Sucursala Municipiului București nr. 45.10.50. 11.060
4 pagini — 3 lei

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC — CREȘTIN ȘI DEMOCRAT

ANUL XXIII
(Seria a IV-a nr. 279)
SÎMBĂTĂ
12 ianuarie 1991

DECEPȚII ȘI SPERANȚE

La un an de la revoluție deceptia este, sincer spus, mare. Dar mă grăbesc să adaug : nu este vorba de o deceptie pur sentimentală, ci de una mult mai profundă. As spune una obiectivă, abstractă, de ordinul constiintei si lucidității cauzalității istorice si geopolitice. Despre ce este vorba in esentă ? Si cum ar putea fi definită si descrisă, in termeni analitici, aceasta deceptie ?

Este limpede pentru orice observator de bună credință : revoluția spontană, mișcarea revoluționară de jos, de la bază, a urmărit si urmărește in continuare inlăturarea sistemului comunist. Ea n-a fost numai anticeausistă ci, in primul rind, anticomunistă. In schimb, grupul care a profitat si a confiscat revoluția urmărea doar o schimbare de echipă : inlăturarea clanului Ceausescu si inlocuirea sa cu o echipă reformistă, să-i spunem — pentru simplificare — gorbaciovistă. Echipa Iliescu — Roman urmărea — si urmărește in continuare — nu schimbarea sistemului comunist ci salvarea lui prin cîteva reforme indispensabile si aparent liberale. Dar acestea nu redue nici rolul monopolist al statului, nici predominarea proprietății colective, nici dirijismul si planificarea, să-i spunem corectată, a economiei, nici rolul conducător al partidului de guvernămint. Deci, iată, un prim motiv de deceptie : mentinerea si apărarea, in ciuda falimentului evident, a ideii colectiviste, socialiste. Pămintul aparține tăranului, dar se iau toate măsurile, ca pămintul să nu se „fărimiteze" si să se mentină „pachetul de control". Deci legea fondului funciar apără in continuare sistemul cooperatist si colectivist.

Acest sistem colectivist-comunist nu poate fi aplicat si apărat decit de un aparat de stat de aceeași natură. De unde un al doilea motiv de amară deceptie : mentinerea si consolidarea vechilor structuri de stat nomenclaturisto-securiste. Nimeni nu este pedepsit pentru dezastrul României si pentru represiunea din decembrie. Este, probabil, la nivelul reactiilor imediate de masă, motivul cel mai evident de nemulțumire. El scoate pe oameni in stradă, in bună parte, la mitingurile si demonstrațiile opoziției. Clasa nomenclaturistă este deci mereu la putere. O clasă parazitară, abuzivă, sterilă, incompetentă, de o rară suficiență si aroganță. Ea crede si azi că puterea sa este ireversibilă, inatacabilă, confirmată — o vai ! — de „istorie" si nu cedează. Ea frinează — o spune uneori chiar si primul ministru — pină si cele mai inofensive si palide reforme economice. Este o adevărată mafie. Peste tot intilnim ca prefecti, primari, deputati FSN aceiasi nomenclaturisti binecunoscuti, obtuzi si nuli. Ei isi acordă pensii grase, in continuare, vezi pensiile membrilor CC si C. executiv, ei scot din închisoare pe putinii arestati după decembrie, ei se comportă ca si cum nu s-ar fi intimplat de fapt nimic in România. Si, intr-adevăr, mai nimic nu s-a schimbat in esentă. De unde dezgust, profundă deceptie si revoltă.

Concentrarea puterii in mîinile d-lui Iliescu, al cărui stil de conducere ceausist iese tot mai mult in evidență, este un al treilea motiv de deceptie. Vizitele in fabrici si de lucru, ritualul primirilor, discursurile pline de clisee, mai mult decit evidenta confiscare a puterii pe care nu vrea s-o abandoneze, obsesia puterii cu orice pret, un cult incipient al personalității, ne aminteso de cele mai negre zile ale dictaturii ceausiste. Președintele are in subordinea sa, Consiliul superior de apărare al țării, SRI si armata, care printr-o lege — trecută la inghesuială — poate fi folosită ca instrument de represiune. Plus intregul aparat de propagandă incepind cu TV.

Monopolul TV si manipularea acestui instrument capital al puterii constituie incă un motiv de gravă nemulțumire si deceptie generală. Ea este mai mare chiar decit aceea produsă de un pseudo-parlament unde opoziția joacă, involuntar, doar un rol de figurație. Revoluția română a fost in bună parte opera TV si consonanța puterii actuale tot opera TV continua sa fie. La ea se adauga un formicaiul aparate de propaganda, prin presă, cenzura inuitrecta, prin tot felul de metode — culminind cu scumpirea enormă a hîrtiei — a presei de opoziție. Cauzele tot mai largi ale opiniei publice simt, stiu, văd zi de zi că ele n-au alt mijloc real de expresie decit ieșirea in stradă. Dar in această manifestare extremă este si multă frustrare si amărăciune. Se poate vorbi de un adevărat traumatism moral al păturii celei mai evoluate a poporului român. Este un accident grav si el nu poate rămine fără urmări profunde.

La toate se adaugă — fac o enumerare pur empirică si nu ierarhizează aceste cauze care sint de fapt convergente si complementare — reactivarea aparatului de represiune. Această situație a creat o adevărată psihoză. Multe telefoane sint ascultate, multe scrisori sint deschise. Opoziția este intimidată prin amenințări si chiar injurături la telefon si multe altele. As putea cita si o mică intîmplare personală. Ea nu este anecdotică. Acum o lună si jumătate, aproximativ, am fost injurat grav la telefon. Dar printr-un reflex spontan de apărare am dat o replică atit de virulentă, atit de... folclorică, pot spune, incit am redus pe loc, la tăcere, vocea anonimă si grobiană. Apoi, mi-a fost rușine de mine. Doamne, ce vulgar poti deveni uneori ! Dar, poate si mai mult, m-a revoltat situația care te poate aduce intr-o asemenea stare de subumanitate. Deci, la un an de la revoluție, aceleași metode de terorizare ! Si nu sim, n-am fost si nu intentionez să devin, in nici un caz, un „om politic". Doina Cornea ca să poată dormi, isi scoate telefonul din priză. Acestea sint insă, din păcate, realitățile regimului neocomunist si neototalitar al d-lor Iliescu — Roman in care continuăm să trăim. Ultimul episod, expulzarea regelui Mihai, a pus vîrf la toate.

Dorese ca aceste simple, elementare reflexii să fie cit mai lucide si mai obiective cu putință. Incerc să analizez o situație de fapt cit mai lipsit de pasiuni posibil. Dar „cita conștiinta fără drama" spunea Camil Petrescu si avea dreptate. Iar eu — si foarte multi alti intelectuali — am si avem conștiința că tot ce se intimplă azi in România era si este de fapt intr-un fel inevitabil. O situație nu numai dramatica, dar si de-a dreptul tragică. Nu se vede cu claritate incă ieșirea. Multi, mai slabi de inger, cred că partida anticomunistă este definitiv pierdută si fug peste graniță. Cu ce prei ! Să incercăm să privim totusi lucrurile in fată. Oricit de dureroasă ar fi această operație de analiză si introspecție.

Nu iau acum in consideratie, noul mit politic de o largă audiență la noi : Bulgaria si România rămin in sfera de influență a URSS, deci in continuare comuniste-gorbacioviste-reformiste. Dacă un astfel de aranjament a existat, la Malta, el n-a făcut de fapt — ca si la Yalta de altfel — decit să consacre o situație de fapt, realitatea de pe teren. Or, care este realitatea de la noi ? Si cu aceasta am ajuns chiar in miezul „deceptiei" situației istorice de care vorbeam la inceput.

Revolta populară, — căci a fost o „revoltă" si nu o adevărată revoluție, — a fost violentă, spontană, sinceră. Dar ca toate miscările spontane din lume ea a fost si a rămas, in continuare, destul de dezorganizată si de necoordonată. Iar, in fata sa, grupul care a acaparat si canalizat revolta a fost si a rămas unul bine organizat. Apartine unei structuri de partid si unei mentalități de activist formată timp de decenii. In fata acestui partid real, de cadre, de activisti (faptul este capital) nu au apărut decit

ADRIAN MARINO

(Continuare in pag. a 3-a)

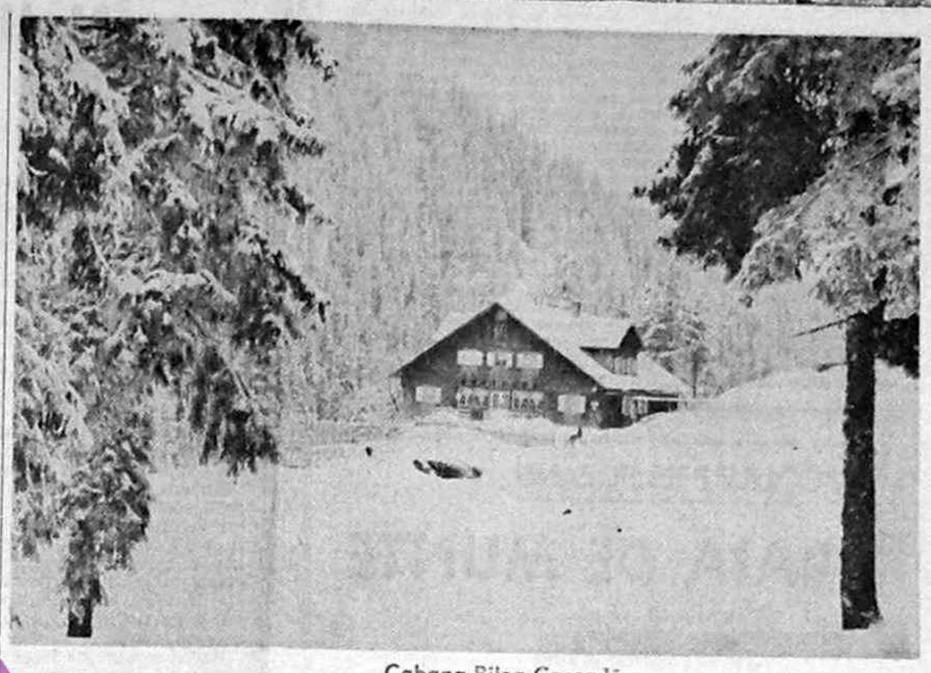

Cabana Bilea Cascadă

Înnoirea tehnologică a României

Revoluția sau revolta populară din decembrie 1989 a avut ca prim motor, nemulțumirea față de starea materială a maselor, redusă la foamete, frig, întuneric, cetățenii înțelegind să lupte atunci pentru înlăturarea cumulului de grave incapacități, in special tehnice, dovedite de guvernarea comunistă.

Dictatura roșie era pe drept acuzată de o **iresponsabilă evaluare a necesităților și doleanțelor populației**, fată de care isi asumase misiunea faraonică de a-i tutela dezvoltarea, era incriminată totala ei **incompetență organizatorică**, privind exploatarea si **valorificarea resurselor naturale**, precum si lipsa de operativitate in **utilizarea priceperii si forței de muncă** a lucrătorilor de la noi.

Cuplarea celor trei racile majore, in cadrul unei legiferări absurde, de descurajare a muncii eficiente, de dezinteres pentru inițiativă si de interzicere totală a exprimării opiniilor, fată de hotărîrile venind de sus, au condus la un mental scăzut de responsabilitate in fata muncii, distrugînd conștiința de sine a profesionistilor si mai grav mindria demnitătii de cetătean, aparținînd unui stat protector.

Astăzi, după un an, ar trebui să fim din nou uniti, in a denunța incompetența administrației feseniste, condusă de domnii Iliescu si Roman, pentru că trăim aceleași lipsuri, chiar agravate, care ne-au dus atunci in stradă si, la o analiză sumară, constatăm persistența aceloraşi indolente.

Intr-adevăr, puterea de valorificare a cîstigurilor licite s-a redus fată de ianuarie trecut la aproximativ o treime. Alimentatia este si acum cenzurată : cumpărăm la cozi **„ce se dă"** si nu **„ce dorim"**. Copiii „speranta neamului", pentru al căror viitor o delegatie de vîrf s-a deplasat la New York, n-au avut, nici in acest an parte, de vitaminele necesare aflate in sucurile de case, piersici, morcovi, rosii..., atît de usor de produs, dacă industria noastră alimentară ar fi manifestat, in absența unor beneficiari formali, o grijă reală pentru sănătatea publică.

Medicamentele de specialitate aproape nu se găsesc ; o fabrică nouă de la Tg. Mures, oferind o suprafață de producție de aproximativ 25 000 mp., capabilă să producă sub licențe străine, orice tip de medicamente, in lipsa dotării ei, cu aparatură de mare precizie in valoare de 2,5 milioane dolari (noi cumpărînd avioane de 250 milioane dolari) lincezește, fabricînd produse de slabă calificare.

Situație si mai dezastruoasă la imbrăcăminte, unde oamenii obisnuiti, cu responsabilități familiale si fără venituri suplimentare, consideră un eveniment achiziționarea unui articol vestimentar si cu totul excepțional, procurarea de lenjerie sau incălțăminte. Serviciile publice se plasează sub orice critică ; telefoanele au devenit nefuncționale, trenurile se divulgă ca o rusine națională pentru gradul de murdărie si halul de prezentare tehnică al parametrilor de călătorie. Legile ratificate de parlament, nici una n-a avut darul să deschidă orizonturi promitătoare, să ne debarasez de centralismul birocratic, să introducă treptat si inteligent norme de privatizare capabile să sprijine inițiativa cinstită, să cultive responsabilitatea, să confere autoritate si autonomie patronatului, indiferent dacă intreprinderile sint bazate pe capital de stat sau particular bancar.

Astăzi, deceptionati, salariatii incă nediferentiati după aportul efectiv in producție, in loc să incerce depășirea normelor de lucru, sint mai degrabă silitii să-si creeze noi surse de venituri, uneori chiar ilicite.

In această situatie deplorabilă, continuăm să privim cu extaz cehovian, spre Europa, fără să realizăm că stagnarea noastră ne indepărtează, pe zi ce trece, de integrarea in adevăratul **spirit european**, care presupune in primul rind angajarea cetătenilor in **structuri comunitare**, conformate să satisfacă, in mod organic, cerințe tehnice, economice, sociale si chiar politice. Fixind ridicarea **calității vieții**, drept scop ultim al eforturilor umane, planul de bătaie al democrațiilor autentice, se bazează pe funcționarea perfectă a **comuniunilor sociale** (instituții, regii, societăți, asociații, cooperații...) care prin acțiuni bine coordonate, din interior si de cooperare multidisciplinară, in exterior, sint in măsură să valorifice cel mai eficient, energia pusă la dispoziție de societate.

Această rețea de formații responsabile fată de misiunea asumată, care si-a indeplinit la noi datoria pînă in 1947, a fost distrusă cu nelegiuire de regimul comunist răsturnat si inlocuită, pentru exercitarea opresiunii, cu un eșafodaj funcționărescpolițienesc, nefiresc si labil. Refacerea acestor structuri cu **mentalitate sănătoasă**, constituie acum cea mai firească obligație a unui guvern, hotărît să servească interesele natiunii. Este vorba de a credita intreprinderile, dovedind pricepere si onestitate, de a organiza corect competiția dintre ele, stabilind un mod echitabil de adjudecare a obiectivelor scoase la concurs, de a sprijini inițiativele fiabile, incit să se poată construi in timp un **macrosistem de organisme functionale**, propriu poporului nostru, care reflectindu-i calitătile, să-i poată satisface dezideratele legitime. Analizind in continuare succesul unor societăti democrate, Elveția, Suedia, Germania..., de invidiat pentru standardul de viață oferit cetătenilor, trebuie să recunoastem, in evoluția lor, **rolul esential susținut de activitătile tehnice**. Miracolul tehnic motivează prosperitatea inregistrată recent de Coreea de Sud si tot el justifică surprinzătoarea ascensiune a enclavei Hongkong. In

Prof. univ. dr.
MIRCEA MIHĂILESCU

(Continuare in pag. a 3-a)

TIMIȘOARA — orașul incandescent

Conducerile Prefecturii, Primăriei și Poliției și-au anunțat demisiile

PRIN TELEFON DE LA TRIMISUL NOSTRU

Joi la ora prinzului evenimentele de la Timișoara au luat o turnură neașteptată. In locul intrunirii liderilor sindicali la sedința Federației „Timișoara", la ora 12 la Prefectură a inceput o conferință de presă in cadrul căreia domnii : FLORENTIN CÂRPANU, prefectul judetului Timis, EMIL MATEESCU, vice-prefect, ANDREI MITIU, vice-prefect, LIVIU BORHA, primar, MIHAI OLARU, vice-primar, inspectorul sef al Poliției Timis, CONSTANTIN POPA, secretar la Prefectură, FLORIN CONEJEVICI, purtător de cuvint al Prefecturii si-au anunțat demisia. Orașul se intreabă dacă dl. Ion Iliescu si Guvernul sint nevinovati ? Cert este că la anunțarea vestii de către Radio Timișoara, multimea adunată in piata teatrului a luat drumul Prefecturii, blocind circulația si protestind, verbal, vehement impotriva presiunilor la care Bucureștiul supune orașul de pe Bega. Căci ce altceva poate fi ?, prea s-au legat in serie cazul „Claudiu Iordache", povestea cu „Renașterea bănățeană" si la interval de cîteva ore, ca un trăznet, a venit demisia grupului anunțat mai sus. Cert este că, Timișoara îi cere deputatului FSN de Timis să-si amintească de faptul că, atunci cînd si-a dăpus mandatul si-a dat cuvîntul de onoare ! Ei bine, domnule Claudiu Iordache, locuitorii Timișoarei vă intreabă dacă sînteți bănățean adevărat, fiindcă un astfel de om nu-si calcă niciodată cuvîntul.

Referitor la „Renașterea bănățeană", după suspendarea ei de către prefect in noaptea de 9 spre 10 ianuarie redactorii acestuia au mers in tipografie in ideea că vor scoate ziarul ! ! Insă muncitorii tipografi au refuzat să dea curs acestei tentative. După o discuție cu conducerea tipografiei, publicația in cauză, despre a cărei orientare e inutil să ne mai pronunțăm, ca o sfidare la adresa grevistilor timiseni si a liderilor sindicatelor pe care i-a defăimat, a apărut in 8 pagini albe ! Si asta in conditiile in care hîrtia atît de ziare este „furată" de guvern, caz concret fiind chiar organul de presă al „Societătii Timișoara", care datorită lipsei de hîrtie, isi face apariția cu foarte mare greutate.

La solicitarea „străzii", dl. prefect Florentin Cărpanu, a făcut declarația de presă de mai jos, după care la interval de cîteva ore, timp in care masa demonstranților din fata Prefecturii se cifra la cca. 50.000 oameni, a revenit in balconul Prefecturii pentru a da următorul COMUNICAT : In urma consultărilor avute intre membrii Prefecturii, conducerii Primăriei si comandantul Poliției Timis au hotărît următoarele :

1. Deciziile de demiste din funcții a conducerilor Prefecturii si Primăriei municipiului Timișoara, precum si a comandantului Poliției Timis rămin ferme, dar persoanele in cauză isi vor continua activitatea, incepînd de azi, pe timp de o săptămînă, perioadă in care solicităm următoarele :

— sprijinul Guvernului pentru rezolvarea problemelor economice ale intreprinderilor, care depășesc competența noastră ;

— asigurări din partea liderilor sindicali din toate unitătile economice si sociale, că vor contribui la instaurarea unui climat de muncă si disciplină ;

— asigurări din partea presei publice din Timișoara că nu se vor mai face incitări si afirmații calomnioase ci, dimpotrivă, se vor prezenta obiectiv aspectele vieții social-politice ;

— incetarea demonstrațiilor din fata Prefecturii si a Primăriei municipiului Timișoara, pentru a permite factorilor de răspundere să lucreze in condiții normale.

2. In cazul respectării acestor cerinte, in data de 16 ianuarie 1991, vom realiza oportunitatea menținerii sau nu a hotărîrilor de demisie.

In momentul cînd noi am luat decizia de a ne inainta demisia, am hotărît-o constient si cu deplină responsabilitate a gestului nostru, cu toate că Guvernul nu a acceptat aceste demisii.

Noua situație intervenită, fără a recurge la speculații, se pretează unor diverse interpretări.

Vom reveni cu amănunte.

ILIE COSTACHE

Declarație de presă

Sînt un bănățean provenit dintr-o familie de țărani. De la părinții mei am moștenit o gîndire curată, robustă, izvorîtă din ani si ani de infrătire cu pămîntul. Asa am fost educat si in acest fel am lucrat intreaga viață, obisnuit a nu face compromisuri, a fi vertical in intreaga activitate.

Intr-un moment greu pentru noi toti, la cîteva luni după Revoluție, am fost numit prefect, fiind acceptat de populația judetului.

In concepția mea prefectul, impreună cu echipa sa, are obligația de administrare nepărtinitoare a judetului, asa fel incît toti locuitorii să simtă că noi le reprezentăm interesele si aspirațiile. Acceptînd această funcție, am preluat mandatul de onoare, cu dorinta de a face din judetul Timis un exemplu, un

FLORENTIN CARPANU
prefectul judetului Timis

(Continuare in pag. a 4-a)

O PĂLĂRIE SCOASĂ ȘI SCUZELE DE RIGOARE

Intors din Israel, dl. Alexandru Birlădeanu, presedintele Senatului României, a cerut, in sedința de joi 10 ianuarie 1991, urgentarea adoptării Legii presei. Motivul invocat ? Calomniile care s-au adus in ultima vreme in cîteva ziare unor personalități printre care se numără si domnia sa. Pentru aceste calomnii dl. A.B. va cere — atunci cînd se va adopta legea — plata unor sume considerabile, din care o parte să fie dată caselor de copii orfani si azilelor de bătrini, restul revenind calomniatului. Dar care sînt aceste calomnii ? Vom incerca să le enumerăm :

1. Domnul A.B. a plecat, de bună voie, in U.R.S.S., in anul 1940 renunțînd la cetățenia română si adoptînd-o pe cea a vecinilor de la răsărit.

2. A revenit in țară in anul 1946, fiind alături de Dej, Luca, Pauker, Georgescu etc. unul dintre principalii artizani ai sistemului comunist.

3. A devenit academician al R.P.R. fără a avea nici o lucrare.

4. A fost pensionat ca fost activist al p.c.r. cu „modesta" sumă de 8 000 lei lunar.

5. La ora actuală domnia sa, prin cumul, depășește cu mult veniturile presedintelui ales al tării.

Domnul Birlădeanu spune că aceste „calomnii" s-ar datora acelora care văd reintronat neocomunismul in România postrevolutionară, dinsul negînd că ar exista ceva.

Ne permitem, cu ajutorul exemplelor — dovezi de existentă a democratiei in România date de dinsul in această sedintă a senatului să enumerăm numai cîteva nu de neocomunism, ci chiar de cei mai tipic comunism :

1. Inaintea existenta domniei sale, dar si a altor foști înalti activisti ai p.c.r. sau p.m.r. in conducerea actuală a tării.

2. Organizarea de contramanifestatii (vezi cele din lunile ianuarie si februarie 1990).

3. Instigarea unor categorii sociale impotriva altor categorii.

4. Denigrarea intelectualilor, mai ales a acelora care s-au retras din F.S.N.

5. Distrugerea sedilor partidelor de opozitie.

6. O campanie electorală in care dezinformarea, calomnia, denigrarea, folosirea forțelor de opresiune, chiar crima au fost pe primul plan.

7. Ignorarea totală a solicitărilor la un dialog constructiv cerut de sute de mii de manifestanti din intreaga tară.

8. Intervenția brutală a politiei, soldată cu zeci de răniti si sute de arestări din rîndul celor ce consideră că Revoluția le-a fost furată.

9. Evenimentele din Tg. Mures din luna martie 1990 si din Capitală in zilele de 13, 14, 15 iunie ale aceluiași an.

10. Chemarea in trei rînduri a minerilor impotriva manifestanților din București si comportarea subumană a acestora.

11. Mulțumirile adresate de presedintele tării acestor purtători de bite si „alte unelte de lucru".

12. Promisiuni făcute in scop electoral, dar neonorate.

13. Maltratarea unor tineri si ținerea lor sub stare de arest luni de zile fără mandat si fără posibilitateaa de a lua legătura cu apărarea.

14. Folosirea majorității parlamentare pentru promulgarea unor legi cu vădite influente comuniste.

15. Incercările de dezbinare a sindicatelor si de atragere a unora dintre ele spre FSN.

16. Neelucidarea pînă la 11 ianuarie 1991 a fostului patrimoniu al p.c.r., u.t.c. si u.g.s.r.

17. Intîrzierea voită a prezentării raporatelor privind evenimentele din Tg. Mures si București (13, 14, si 15 iunie 1990).

18. Jignirea de către unii parlamentari a eroilor Timisoarei.

19. Atitudinea unor înalte personalități dar si a unor grupuri organizate in timpul adunării de la Alba Iulia de la 1 decembrie 1990.

20. Amenintarea generalului Chelar că va trage in cei ce vor indrăzni să tulbure adunarea la Alba Iulia (de ce n-a făcut-o ?).

21 Folosirea Televiziunii pentru dezinformarea maselor prin truncherea adevărului in favoarea Puterii.

22. Parodia proceselor fostei nomenclaturi.

23. Reactivarea securitătii sub un alt nume.

Desigur, lista poate fi mult mai lungă. Nu vreau să vă obosesc. Apropos, ati spus ca a fost inapoiat pămîntul tăranilor. Cînd, cum ? Dumneavoastră sînteți de abia in pline dezbateri pe marginea **proiectului** Legii fondului funciar ! Ati inminat cumva vreun act de proprietate?

Sintem cu totul de acord cu dumneavoastră că a calomnia nu dovedește că intelegi ce este democratia. Dar minciuna ? Dar constringerile pe care le solicitati ?

Dacă cele scrise mai sus sînt calomnii, să judece istoria.

Si dacă dumneavoastră v-ati pus pălăria la loc, eu mi-o scot cerîndu-mi scuze dacă considerati că adevărul, dreptatea, libertatea, deci democratia au fost si sînt telurile pentru care ati dus lupta din 1946 si pînă in prezent in sfînta si nefericita noastră tară.

B. MIHAI

Intregul nostru colectiv deși nu poate impărtăși opiniile propagate de publicația „Renașterea bănățeană", nu este de acord cu agresarea redacției acestui ziar.

DREPTATEA

O FI... ÎN GOLF ?

Pe stradă sau la coadă, in autobuz sau in metrou, auzi adesea oameni punîndu-și intrebarea care-i acum modernă : „Va fi război in Golf ?"

Românul, după cum se vede, face politică inaltă. Cînd isi pune astfel de intrebări naste si răspunsuri la fel de „importante".

Auzi pe unii făcînd socoteala armamentului occidental trimis in Golf (stiti, Golful este asa ca un gard după care asteaptă tot amarul ăsta de forte cu ordinul să-l dărîme) si, cu tonul cunoscătorului, dar si cu masca ipocrită a temerii, spunînd că in fata unei astfel de forte nimeni nu poate reziste, că americanii si englezii asa si pe dincolo, mă rog, politică nu glumă, si incă politică de vîrf si de interese, că vezi alții spun că americanii de-aia fac tărăboiul ăsta că vor să pună piciorul in Golf (pentru acestia Golful este probabil vrea groapă, o baltă, ceva...) uitînd că societătile multinationale de tip Shell, Texas Oil, Anglo-Iranian Oil, etc. sînt de mult implantate in afacerea cu petrolul arab ; ai'ii, că americanii vînzînd petrolul „pe relatia Golf" (pentru acestia „relatia" o fi insemnînd ceva asa ca o legătură dintre șef si subaltern sau „o relatie" acolo, cu vreun șef mare !), nu le mai convine, că pierd la pret si ei vor să tină pretul sus, etc. etc.

Si mai poti auzi si auzi chiar si alte minuni, una mai gogonată ca alta, că asa e românul cînd îl apucă să facă politică si să-ti demonstreze, cu cultura lui de la gură la nas, cît de bine informat este in mersul treburilor la zi.

Ceea ce uită insă si parcă nici nu-l priveste, este propria lui stare, este politica pe care ar trebui s-o facă la el acasă, este analiza la care ar trebui să se supună ori de cîte ori stă la coadă la ce se „dă", ori de cîte ori cumpără morcovii cu 25 de lei ka., merele cu 30 etc. ori de cîte ori nu găsește pîine sau o găsește veche de trei-patru zile !

Pentru asta nu-i apt ! La asta probabil ar trebui să se gîndească arabii din Golf.

Si, deodată, mi-a venit in minte finalul poeziei „In redută" a lui George Cosbuc, alt vizionar al sufletului românului de peste timp:

„Acest cîntec îl făcui
Eu căprarul Pădălonie,
Stînd de straje noaptea-n ploaie
Si gîndeam... „tu rîzi si spui,
Si tu n-ai cămașă-n spate ;
Las' că prind pe-Osman, măi frate,
Si-am să-mbrac cămașa lui !"
(1902)

Si-acum pentru că m-am molipsit si eu, să vă intreb „va fi război in Golf ?" Că de asta depinde viata mea, libertatea mea, bunăstarea mea, nu-i asa ? ! Mai ales de asta depinde indepărtarea mea de la problemele nationale, de la grijile cotidiene, de la grija de ai mei si pentru tară !

Ce legătură are asta cu manipularea ? !

Oare, totusi, o să fie război in Golf ?

ER. STEF

LEGITIMĂ INDIGNARE

Locuitorii onesti ai nefericitei noastre tări au resimtit, fără indoială, o legitimă indignare fată de comportamentul si declarațiile adiacente ale actualilor guvernanti la revenirea pe pămîntul natal a regelui Mihai I de România.

Nu este vorba desigur despre cei care, nu fără a fi contrariati că li s-a involburat existenta abil programată pe termen lung intre fruntariile comunismului, au urmărit, instalati comod in fotolii si degustîndu-si probabil bucatele, desfășurarea sîngeroaselor evenimente din decembrie 1989 ca pe un palpitant film de aventuri, care măsoară imbunătătirea situatiei generale după criterii strict culinare si care s-au crezut indreptătiti să le facă morală „golanilor" pentru că „nu-si văd de treabă" (oare tot asa i-ar fi admonestat si pe „huliganii" istoricului decembrie ?). Este vorba numai despre aceia care s-au lăsat prinsi, activ ori pasiv, de lureșul străzii, depășind inerția unui trai amorf larvar, care au receptionat cum se cuvine imaginile exterminării cu sînge rece a tinerilor avîntati spre libertate in 1989 sau in 1990 si care, din acele momente, s-au socotit debitorii lor morali.

Căci „incidentul" amintit nu sporește obligația de a respecta cîteva adevăruri fundamentale — ce trebuie bine cunoscute de cele mai diverse straturi ale populatiei :

1. Membrii familiei de Hohenzollern au inteles dintru început să se contopească plenar cu istoria, tradițiile si religia poporului nostru. Mai mult chiar, el au catalizat, nu verbal patriotard, ci exclusiv faptic, deci eficient benefic, evoluția natiunii române si accentuarea prestigiului ei international ; e suficient să amintim aportul lui Carol I la instaurarea statului de drept si la cucerirea independentei, cel al lui Ferdinand I la realizarea Marii Uniri si pe acela al lui Mihai I la reinregimentarea României alături de Aliatii ei firesti intr-un moment crucial din ultimul război mondial. Asa incît afirmarea oficială că această familie si-ar fi dovedit o dată in plus disprețul fată de popor, căruia i-ar fi adus numai calamităti, este pe cît de inexactă, pe atît de tendentioasă. Mai precis, cel puțin in secolul al XX-lea, asemenea dispret n-a fost deloc apanajul nici unei familii domnitoare din lumea civilizată, ci numai al regimurilor totalitare, al dictatorilor si mai ales al nomenclaturii cominterniste, care, izolată ostentativ distant, aproape etans, in sălașuri vulgar opulente si acaparînd abuziv privilegii păzite cu strămnicie, taxeazā practic intreaga populatie drept masă usor manipulabilă, inclinată să-i adore umil pe preaputernicii abil desemnati si lesne de satisfăcut cu niste biete resturi aruncate de la banchetele lor ceploase pînă la exces.

De aceeasi nulitate e lovită si aserțiunea că noi, românii, am fi niste republicani incorigibili. Lăsăm la o parte faptul că nici in 1947, nici in 1990 n-a avut loc vreun referendum care să o autorizeze, ca si evidenta că intreaga noastră istorie modernă s-a infăptuit sub patronajul regalit.

DOINA GRAUR

(Continuare in pag. a 3-a)

www.dacoromanica.ro

Se tăcea pretutindeni un postreveliționar. Colindele sună undeva, melancolie, pesind în valul lor amintiri atît de vechi încît au devenit [illegible] — fulgi mari de scrum se lăsă din cerruri — și speranțe atît de vii încît au devenit vlăgi — sfîrșitul e de un preț incandescent, dramatic. Colindele [illegible] de adolescenți [illegible] de bărbați în toată firea [illegible] cu bucurie și cu [illegible] [illegible]ndu-se din tăcere, din contemplarea profundă a timpului. Toată suflarea patriei participă la această ciudată [illegible], libertă și inexplicabilă de neînțeles, [illegible] o ființă a [illegible] ochi rîde și cu [illegible] plînge. O sărbătoare a trecerii de la un an la altul, nu doar în calendar, ci și, apropiere ca [illegible] dată, în spațiul activ al istoriei, [illegible] bătoare nu doar trăită emoțional, ci și gîndită, asumată ca o frică de [illegible]. Ce au de spus, în această [illegible] [illegible], scriitorii ? Ce avem de spus noi, cei ce ne silim a fixa în [illegible] cît mai vrednice și mai durabile, conturul trăirilor noastre, conturul timpului în care aceste trăiri se desfășoară ? Destul de lasă-l cu troditorii cei mulți din care facem parte integrantă, salutăm răsturnarea dictaturii, răpunerea fiarei [illegible] (parcă fost ieri, nu-i așa ?). Salutăm ivirea unei lumi noi, pe care am dorit-o cu ardoare, pentru care am luptat, adesea, cu mijloacele noastre precare, înfruntînd risul unor necunoscute primejdii, atît în planul vieții profesionale, cît și al celei omenești. Am dobîndit, prin sacrificiul pur al celor căzuți în Revoluție, al sfinților din decembrie care ne-au răscumpărat păcatele și către care, în primul rînd, ni se îndreaptă recunoștința și ai se va îndrepta dezvăluirea, am dobîndit (nu cutez a zice am redobîndit, într-adît de îndepărtat e trecutul cu care putem lega punțile) o libertate fundamentală, cea a cuvîntului tipărit. Nu ne mai pîndește nici un ochi de cenzor ori delator. Nici o cîrmă a securității nu ne mai calcă pe pagini, nu ne strivește condeiul și mîna care-l ține.

Nici o unealtă comunistă nu ne mai intoxichează, nici o strîngă a despotului nu ne mai prelinde să-i îmbînăm accesiunea psalmii de care am fost nevoiți a-l lăsa pe Domnul Dumnezeu. Avem dreptul de-a ne roșii în deplină potrivire cu ruftul și cugetul nostru, cu năzuința noastră spre mai frumos, mai adevărat, mai bine.

Și... cum atît ? E drept că nu ne așteptam la înlăturarea peste noapte a tuturor relelor pe care le-a prăvălit, peste ființa nefericitei țări, regimul comunist, că aveam în vedere ceea ce Solzenițîn prevestea că va fi, după demolarea stalinismului, „o lungă și tristă convalescență". Dar nu ne așteptam nici la perpetuarea unor rele care trebuiau smulse din rădăcină, nici la apariția altora care

Colind de scriitor

n-ar fi trebuit cu nici un chip să apară. Stînd jos, în stradă, cot la cot cu cei necăjiți, căci prea puțini dintre noi s-au dedulcit, prin nemernica vînzare a conștiinței, la privilegii, vedem cum la cîrmele conducerii nou constituite, puternic și fără lumină, mișună indivizi dubioși, mulți, foarte mulți dintre cei ce au reprezentat vechile structuri ale puterii. Nomenclatura n-a fost de adevăratele inițiative politice, vinovată de grozăviile crime ale deceniilor tiranici roșii, nu a fost trasă la răspundere. N-a avut loc, și se pare că se amînă la calendele grecești, procesul comunismului, în absența căruia vinovăția va mocni ca o boală în organismul nostru social, împiedicînd însănătoșirea lui reală (căci certificațele medicale false, eliberate sub egida oficială, nu contează !). Da, mai grav, au fost ridicate fără rușine vîndarbele totalitarismului, aruncîte la pămînt de mînia publică. Se încearcă o restaurație scelerată a ceaușismului, pronunț cu răsfățatele sloganuri, adorațiune de nemerniciri materiale și morale, ale tîlcuirilor politice, ale urii naționale, ale atitudinii antioccidentale și, nu în ultimul rînd, ale vrăjmășiei neîmpăcate față de intelectuali. Cîțiva scribi nemernici care s-au îmbolnăvit din proliferarea analfabetului conducător și a consorții sale, academicianul nu mai puțin analfabetă, au revenit în poziție de atac sub o sculă abîdăuitoare. Pentru calomniile și provocările lor se răzbie hîrtia de care duc lipsă majoritatea oamenilor de condei, pînă la limita, fără precedent în România, a încetării apariției de carte literară. Avem temeiuri a bănui că, din neant, satrapul scorniceștean surîde cu satisfacție, văzînd cum scriitorii sînt hărțuiți în continuare, cum se suprimă în fapt, ceea ce nici măcar el nu îndrăznise, dreptul lor de existență specifică. Afacerismul care se întinde ca o plagă asupra întregii noastre colectivități, are succursale dintre cele mai prospere în tipografii și edituri. Soumișiile radicale, nemenoase, care s-au produs în ultimele săptămîni, inscrie, în mod cît se poate de semnificativ, funeste recorduri și în privința hîrtiei, a cărților. Să fie un șir de întîmplări „coincidente" ? Sau un plan pervers, purces din tenebrele mentalității totalitare, dornică de supraviețuire, nuștă de răzbunare ? Un plan diabolic, vizînd destabilizarea conștiinței scriitorilor și a gazetarilor, prin excelență critică ? Oricum, sumbrele realități se precează la interpretări nu mai puțin sumbre. Moara mizeriei macină fără întrerupere. Auzim cum trosnesc, în mecanismul ei absurd, visele și verbele, gîndurile și metaforele noastre, zilele și anii ce ne-au fost hărăzîți. În corul colindelor ce-au împînzit acum întreaga țară, străbate, ca un țîuit aspru, aprig, neîntăior, sunetul frîngerii destinelor noastre scriitoricești, care se petrece într-un rîm din cale afară de precipitat.

GHEORGHE GRIGURCU

Ivan Generalić (Iugoslavia) : Zi de iarnă – ulei pe sticlă 99 x 69 cm

NICOLAE PRELIPCEANU

BAIA DE MUNTE

Pacea fie cu voi
și tăria văzduhului
să vi se coboare în vine
piraie limpezi vă spele
de toată rușinea
toți cei care am greșit
o să mai greșim
în pace
cu tărie
neînduplecați
de aceea urarea de la început
ne poate folosi de minune
căci nu ne strică-n piraie
de munte o baie de înțelepciune

Dreptatea LITERARĂ

ȘTEFAN AGOPIAN

ÎN INSULĂ

Cristinei

Cerul cenușiu se prăbuși deasupra insulei. Era o zi mohorîtă. Nici-o dorință de evadare sau altceva. Întîi piciorul stîng, apoi un zgomot ca un hîrșîit, din nou piciorul stîng, cerul deasupra, o clipă de ezitare îngropați în zgomotul valurilor. Un pescăr de cer zăbrelit și zgomotul care te îneca al valurilor. Pușca rezemată de o stîncă și țigara fumegînd în neștire. O trompetă și trei salve de tun răscolind tăcerea. Dacă ascultai atent se auzeau pașii santinelei ca un hîrșîit. Tăcere, apoi iar bubuitul valurilor. Se întuneca. Cerul avea o nuanță apăsătoare. Trompeta sună strident, apoi trei bubuituri de tun vestind ceva. Se întreba ce. Santinela porni din nou și hîrșîitul acela începu să-i măcine nervii. Aruncă țigara și începu din nou să meargă. Întîi piciorul stîng, apoi din nou stîngul, mereu stîngul, era de ajuns să fii atent la el, restul nu conta, mergea de la sine ca și gîndurile.

Un an, doi, cine mai știe, un petec de cer zăbrelit și pașii aceia hîrșîiți. Nici-o dorință sau altceva și zgomotul valurilor acoperindu-i. Vaporul își vesti apropierea cu trei salve. Se auzi o trompetă, apoi totul se cufundă din nou în tăcerea obișnuită a mării. Îi numără atent, erau cinci, proiectați vag pe cerul înnorat, apoi ieșiră cu mișcări lente din raza ferestrei, pentru a apărea din nou după un timp, neliniștiți acum, zbătîndu-și parcă aripile încurcate în aer.

Barca se apropie încet de mal, un val uriaș o acoperi, apăru din nou pe creasta lui și putu să-i numere. Erau cinci îmbrăcați în uniforme ciudate. Se opri lîngă stîncă, își rezemă pușca de ea și își aprinse o țigară ferind flacăra cu mîna. Îi privea. Săriseră din barcă și o trăgeau la mal.

Pescărușii apărură din nou, acum erau șase și putu să-i privească un timp. Se ținea cu mîinile de zăbrele și îi privea.

Se apropiară, dădu mîna cu fiecare, apoi ei îl conduseră în celulă.

Îi privea cum se apropie de barcă, cum se urcă, unul o împinse cu putere apoi sări și el. Pușca era rezemată de o stîncă, privi în jur, apoi căută pescărușii, dar nu-i mai zări, băgă mîna în buzunar, scoase țigările celuilalt și își aprinse una. Cînd vaporul începu să se depărteze luă pușca, o puse pe umăr cu o mișcare de om neobișnuit cu asta și ridică piciorul stîng. Auzi o trompetă și trei salve de tun, apoi totul se cufundă în tăcerea obișnuită a mării.

1969

FLORIN TOMA

CASA OCUPATĂ

(Din jurnalul unui handicapat)

21 dec. '89 — prînz. N-am putut merge la mitin[illegible] m-a chemat nimeni. Așa încît, am stat la televizor, [illegible] tînd în surdină uvertura la „Tannhäuser". E o zbatere [illegible] nie în această bucată, atît de stranie, încît am avut [illegible] presentiment. Am sărit din fotoliu și am pus celălalt [illegible] cu corul pelerinilor, din actul III, unde murmurul [illegible] care se întoarce de la Roma crește, crește ca un balon [illegible] spărgîndu-se într-un vuiet de nedescris. În acel mom[illegible] a pocnit petarda și au început să țipe oamenii. Simt [illegible] miros ciudat și nu știu de unde vine.

A doua zi — h. 12,09. Doamne, ce senzație trebuie să [illegible] atunci cînd te ridici cu elicopterul și știi că nu te vei [illegible] întoarce niciodată : să zbori planat deasupra orașului, [illegible] pînut de sufletul fluieraturilor unui întreg popor. Ce [illegible] demență trebuie că ți se împrăștie prin corp, ca o pro[illegible] gine ! E clipa în care o balanță tristă se fărîmă, tă[illegible] orice punte spre adevăr și un singur gînd te mac[illegible] „Mai repede ! Mai repede !" Se surpă o lume, așa cum [illegible] prăbușești lin, *au ralenti*, în aderea tragică a „Lacrimo[illegible]" din „Requiem"-ul lui Mozart. Mă îngrijorează mirosul [illegible] cela. Am căutat și nu știu de unde vine.

Aceeași zi — seara. A apărut un domn la televi[illegible] slab și trist, bătut și emoționat, care a spus că e o rusi[illegible] aproape o blasfemie, să faci de rîs ideile luminoase [illegible] lui Marx, batjocorind sîngele vîrsat de mii și mii de ma[illegible] zitori. În casă miroase și mai rău. Cred că s-a stricat cev[illegible]

28 ianuarie '90 — seara. Oamenii urlă și se învinovă[illegible] unii pe alții. Nu știu de ce mi-am amintit de maimuțe, c[illegible] la strigătul uneia, semnalizînd pericolul, se urcă toate [illegible] copac, luptîndu-se parcă să urce pe o cracă aflată cît m[illegible] sus. Mirosul a devenit insuportabil. Cîteva zile la rînd [illegible] căutat cauza și n-am găsit-o. Simt că înnebunesc. Mu[illegible] nu mă mai ajută.

21 mai '90 — prînz. Nu mai e nimic de făcut. Irul ac[illegible] greu și fetid s-a împrăștiat peste tot. Trebuie să găsesc [illegible] posibilitate. Nu mai ascult muzică deloc.

15 iunie '90 — toată ziua. Nu mai e iz, nu mai e mi[illegible] E pur și simplu duhoare. Și nu mai miroase, ci po[illegible] Exact : pute ! Nu mai știu ce să fac. Am încercat la b[illegible] ceput, acum vreo două luni, să răspîndesc prin casă co[illegible] ținutul unui flacon cu parfum de trandafiri, cumpăr[illegible] mai demult de la bulgari. Dar degeaba ! Miroase și m[illegible] rău. Mi-e greață. Sînt disperat.

22 DECEMBRIE 1990. De dimineață de cînd stau ab[illegible] deși e frig și mi-e frică. Dar în casă nu se mai poate lo[illegible] din pricina mîsmei care aproape că te sufocă. Ținîndu-[illegible] respirația, m-am forțat să deschid geamul, dar, în cît[illegible] străduințelor mele n-am reușit. Fereastra e înțepenită. A[illegible] încît, am ieșit. Și aștept să se întîmple ceva, să vină [illegible] ceva să mă salveze...

* * *

V. VOICULESCU

Albă iarnă dunăreană

(fragment)

Curge viscol ca pe vrană.
Nevăzută s-a închis
Țara fără de prihană
În omăt ca într-un vis.

Iar la guri de văi, pe laturi,
Într-o noapte s-au durat
Străluci te-nvoalte caturi
Pentru Crivăț-împărat.

Românească iarnă veche,
Albe lumi, fără drumeți...
Trece-un lup într-o ureche
Pe gorgane de nămeți.

Fulger alb, întreaga zare
Intră-n ochi, un junghi tăios
Albul e atît de tare,
Că ajunge venin[illegible].

Și-n cumplita lor albețe
Dorm adînci pustietăți ;
Pun troienii vămi răzlețe
Între mari singurătăți.

CORNEL REGMAN

D-ale „epocii de aur" și de mai încoace

Civilizație socialistă sau rezultatul proiectării științifico-fantastice în lumea și timpul lui Dickens ?

●

România în noiembrie 1989 :
Între Est și Vest,
Rest.

●

Simple greșeli de tipar ?
„Alimentația științifică a ajuns să satisfacă necesarul de lipicide (rahat ?), de glumide și de prosteire."

●

Originalitatea opoziției românilor : ei rezistă... suportînd.

●

Decebal către popor :
„Români, schimbați macazul ! Mai rău nu poate fi, căci acum e însuși Răul."

●

Bine că s-a terminat și cu mistica ateismului !

●

Transparență în România ? Am avut-o tot timpul ! Cineva ne voia și încă ne mai vrea foarte transparenți...

MONICA PILLAT

COLIND

Noaptea cînd se adîncea,
M-a chemat din somn o stea
Și m-a dus pe raze-n sus
Să-mi arate pe Isus.

Ce-am văzut, eu nu pot spune
Glas nu am pentru minune,
Nici cuvinte – așa degrabă
Pentru cine mă întreabă.

Dar sînt urme de lumină
Pentru cine vrea să vină
Și să afle – asemeni mie
Calea spre împărăție.

Muzica rotativelor

■ A apărut primul număr al revistei **Memoria**, „revista gîndirii arestate", menită să informeze opinia publică asupra sălbaticelor represiuni antiromânești din anii stalinismului, ca și din anii următori, asupra nenumăratelor victime omenești ale comunismului în țara noastră. Este, cu siguranță, apariția cea mai bine venită, cea mai necesară, în momentul cînd strînsă în cleștele străzii și neînfrînată prinsă cu mîncîuna. Puterea afirmă a fi luat decizia de a da pe mîna Justiției pe cei vinovați de crime, de dezastrul țării, pe toată durata comunismului. Surmenata noastră Procuratură, sleită cu mutarea dosarelor dintr-un sertar în altul, va fi cea mai profitată, abonîndu-se la **Memoria** ! Oricum, cura cu Stugeron nu i-a fost de nici un folos !

■ „Au dispărut, s-au evaporat din pagina de ziar, prin serenitatea guvernanților, în uitarea publică, nume, fapte, locuri, episoade, enigme, personale, anchete, luări de poziție care, alunecînd, ar fi expediat, pentru cîteva vieți, tot felul de lași în dosul gratiilor, sau i-ar fi scos, perit măcar de oprobriul public, făcîndu-i sihaștri. Cine mai are astăzi timpul să colecționeze maculatura neputinței noastre?" — triste și adevărate rînduri aparținînd dlui Carol Sebastyen, în **Orizont**, revista Timișoarei noastre, a tuturor românilor selați și asupriți. E drept [illegible] apărut înaintea comunism[illegible] trăznet din seara de [illegible] Dar se va schimba, cum [illegible] Cît de naivi ne crede [illegible] tatea ?

■ Tot despre limba [illegible] sei, în necrutătorul Lu[illegible] 91, dl. Laurențiu Ulici : „S[illegible] tenă și confuză, frazeolo[illegible] blicistici post-decembri[illegible] însă întîmplător spontan[illegible] nici întîmplător confuz. [illegible] că cineva o dirijează. Mul[illegible] tre comentatorii noștri [illegible] fac parte din orchestră, [illegible] multi babar n-au. Și ce [illegible] cui vină e mai mare : [illegible] care văd bagheta sau [illegible] care nu. Un lucru e sigur [illegible] centa nu mai poate fi [illegible] scuză..."

■ Din același periodic [illegible] pentru salariați, după [illegible] zarea prețurilor : „Încerc[illegible] ieșiți cît mai puțin din [illegible] Ca să vă fie mai ușor, [illegible] ți-vă că pe străzi umblă [illegible] golani, legionari, fascis[illegible] mente destabilizatoare, [illegible] un om de bine care ev[illegible] vă salveze. În casă, stai [illegible] mul timp întins în pat."

■ Rechizitorul la care [illegible] pune pe criticul Valeriu [illegible] tea: în **Convorbiri literare** 41, decembrie 1990, d[illegible] nica Lovinescu, de[illegible] mecanismele unui teroa[illegible] munism recurent („Un c[illegible] Valeriu Cristea") arucă [illegible] cică și în ogrăzile alte[illegible] bronzuri : „Brusca [illegible] autorului unora dintre [illegible] cele mai explozive [illegible] Ceaușescu-, Augustin [illegible] provoca și ea, indeosebi [illegible] funcțiile prea publice [illegible] teriu dat, într-o quasi[illegible] [illegible] limbă de lemn [illegible] Adevărul, semne de [illegible] și interbare. Fără a mai [illegible] un caz ca al lui Ro[illegible] pescu, pentru care se[illegible] exclamare nici nu [illegible] ajuna." Ce e drept, a[illegible] auri, cît și altele, a[illegible] de trădarea unor intele[illegible] frunte, în anii de dul[illegible] cînd liniștea și conștiin[illegible] condeieri s-au sprijinit [illegible] tile cu săpau groapa [illegible]

CRONICĂ LITERARĂ

Un nou roman al lui Stelian Tănase

Romanul nostru, avînd ca obiect așa-zisul „obsedant deceniu", cel ce a tinut afișul în deceniile '60 și '70 și de care eram atît de mîndri, s-a epuizat și a dispărut de moarte naturală. Naturală ? Nu întrutotul, deși tiparele creației suferă o inevitabilă uzură, fiind periodic înlocuite. Neîndoios, a avut un cuvînt de spus în această privință și cenzura, tot mai pretențioasă, mai hărțuitoare, cu cît oficialitățile ca și unii autori afiliați acestora se străduiau a ne convinge de „desfințarea" instituției. De asemenea, pe de o parte, a intervenit o evidentă a limitelor, întrucît tema „consacrată", fixată artificial pe un singur deceniu nu putea fi extinsă prin ingloba[illegible] prezentului tabuizat, iar pe de alta au apărut diverse contrafaceri, mixturi de fățarnic „protest" și astuțioasă propagandă proceausistă, conform unei rețete aprobate de poliție. Oricum, apele s-au tulburat și tînăra generație a optat pentru un alt tip de creație, mai alambicat, nervos, ținînd de o regie ce vrea să se înregistreze ca atare. O nouă etapă a prozei a fost inaugurată, înfățișînd tiresti similitudini cu poezia optzecistă, nu mai puțin studiat alcătuită, nu mai puțin sofisticată în ciuda atitudinii sale neconvenționale, de ironie și frondă anticalofilă, de ostentativa platitudine stradală. Romanul **Corpuri de iluminat** (Ed. Cartea Românească, 1990) al lui Stelian Tănase se așează cu destulă decizie pe noul palier. El respiră atmosfera „generației", îmbrăcat fiind în costumul acesteia și folosindu-i cu nonșalanță limbajul. Acei cunoscut cadru metropolitan, cu automobile și tehnica audiovizuală, cu mici obiecte exotice, populat de o mondenitate „tinerească", ce-și etalează kitschul proaspăt, se prezintă pretutindeni în carte. Dar ceea ce reține interesul în primul rînd este mecanismul ei literar ingenios, întemeiat pe un efect de oglinzi. Planurile reverberează unul într-altul, susținîndu-se prin atari raportări. Cititorul avizat e captat de îndată de această zonă de corespondențe ale inteligenței auctoriale.

Mai întîi este o relatie livreșcă. Personajele urmează o schemă celebră, cea din **Madame Bovary** (nostalgie clasică !), constituindu-se într-un triunghi. Pia corespunde eroinei principale, Sandu lui Charles, Dionisie lui Léon. Romancierul nu face un secret din arhetipul său, completîndu-l (obsesie recentă a documentului !) cu o trimitere la Marilyn Monroe, pe care Pia încearcă s-o imite. A doua oglindire este cea a romanului în metaroman. Perecnea Pia—Sandu corespunde perechii reprezentate de către narator și soția sa, Ninocika. Cu un aer părelnic de domesticitate potolită, aceasta dovedește, la rîndul său, porniri bovarice, soldate cu fapte adulterine. E un mod de liricizare subiacentă, de asumare emoțională, deci, a situației exterioare, epice. A treia punere în oglindă se înscrie în sfera scriturii. Discursul din prima parte a romanului, analitic-patetic, introspectiv cu abisale conotații, se răsfrînge într-unul burlesc, melodramatic. Gravitatea e confruntată cu imaginea ei răsturnată în registrul ludic. Încă o dată se probează apartenența optzecistă a prozatorului, care se lasă invadat de o demonie caragialească. Un balcanism endemic explodează în colorația stridentă a farsei, în dulcea relativizare morală a vodevilului. Scandalurile de iz suburban, istericalele, instabilitatea umorală pitorească sînt bine marcate: „-Nu plec nicăieri !- m-a repezit. Am încercat zadarnic s-o conving, se încăpățînează ; zice că mi s-a părut, că ala e o nebună, că n-am minte, totdeauna am fost bănuitor și o fire închisă, și ea se simte singură, cît pricep eu din sufletul unei femei ? atitica ! spun și îi arăt cît, apropiind degetul mare de arătător. (...) Ninocika sparge oglinda, vitrina. Abia o opresc să nu continue cu geamurile, apucase o glastră, și se pregătea. O string în brațe, potolește-te cu istericalele, ce-s aoucăturile astea de mahala, zic ca Dionisie". În fine, a patra reverberație este cea a temei politice în cotidian. Îmbibată de dezgust față de mediul alienant al comunismului, de refuzul impozturii totalitare schiloditoare de suflete și destine, creația lui Stelian Tănase nu face, totuși, uz de o retorică teoretică și nici de procedeul etalării unor persecuții declarate, spectaculoase. Motivul suferinței este absorbit în cel al climatului pervertit, asfixiant. Meschinăria, lipsurile de tot soiul, reacțiile omenești deviate, subordonate unui control permanent din afară și dinăuntru, alcătuiesc fișele unui dramatism incorporat. Portretul unui cartier-tip de blocuri nu e decît descrierea instrumentului cu ajutorul căruia o societate brutală dezumanizată, sacrifică o iubire, nenumărate iubiri : „Cartierul urias, nou, sutele de blocuri uniforme le îngroapă imaginația. Jocul de-a personajele dispare. Întîlnesc același chip multiplicat de un xerox secret. Viața lor se deponează. (...) În garsoniera unui bloc anonim, al 3 468-lea exemplar din seria 8 515 totul se stîrșește ireparabil. Natura iubirii lor își schimbă semnul + în —. Sărăcită de fictiuni, ei regăsesc sărăcia reală în care trăiesc, resimt lipsa unei sute de lei, a unui pantof și a unei haine groase pentru iarna ce va să vină, grea și lungă. Iubirea se banalizează, capturată de goana contracronometru cu nesuferințele cotidiene". Pătrunzător, compus cu virtuozitate și scris cu expresivitate, romanul lui Stelian Tănase e una din acele producții care, situate la hotarul istorie dintre două lumi, ne îngăduie să ne recunoaștem și să ne păstrăm în ficțiune.

GH. G.

Pagină realizată de GHERGHE GRIGURCU, BARBU CIOCULESCU și PETRE STOICA

Roza vînturilor

WILLIAM CARLOS WILLIAMS (S.U.A.)

PRELUDIU DE IARNĂ

Fluturele sub streașină
cu aripi asemenea
scoarței de copac
o liniște simetrică –

dragostea-i un lucru ciudat
cu aripi moi de catifea
neclintit sub streașină
atunci cînd frunzele cad

ROSE AUSLÄNDER (AUSTRIA)

IARNĂ

Ne-am așezat
în casa dragonului
Pe geam
au și-nceput să înflorească
tauri de ghiață sclipitori
și-n fața casei noastre
radiosul om de zăpadă
mătură vîntul
Visăm
că există un înger al somnu

OLAV H. HAUGE (NORVEGIA)

DIMINEAȚĂ DE IARNĂ

Azi cînd m-am trezit, geamurile
erau înghețate,
dar eu dogoream de-un vis bun.
Și-n odaie soba împrăștia căldura
unui butuc de lemn, pe care l-a
însușit fericită.

în românește de S. PETRE

SOROS-COD

Reconsiderarea promovării în medicina românească

din notanul de întrebări pe care și le pune Dan Fărăcășanu în articolul „Pieșiștii medicinei românești" apărut în numărul din săptămânalului „Express", ne mi se par cele mai revelatoare.

Cine a promovat în templul medicinei ierarhii nepotrivite și au cultivat germenele neputerii, improvizației și nonvalorii?

Cum se va putea oare și cu efort de recuperare, ca medicina românească să-și reia calea normală, integrîndu-se în rîndurile medicinei europene?

Sistemul de promovare a mesei a avut multe scăderi, s-au răsfrînt pe de o parte asupra profesională, iar pe altă parte a avut ca rezultat asistență medicală sub nivelul cerințelor moderne.

Au înregistrat în trecut și numeroase de la regula valorii pe criteriul competenței profesionale, adăugînd inserție de posturi importante „aprigi la și cu punctaj mare pe politică.

Pasta a făcut ca inechitățile să se accentueze, iar ca un ar ele au blocat interesul și perfecționarea profesiei medicilor.

Pe stare de lucruri s-a acționat și asupra sistemului organizare a ocrotirii sănătății.

În această formă s-au căță-au posturi importante cei ibili, mai înverșunați cei dispuși la orice mijloc de trecura în față pe motivul menței lor la efectivele nclaturii.

Sistemul de promovare a avut să selecționeze tot ce era disponibil la compromis. Și promovați desigur și valorosi, căci vechiului politic îi plăcea să-și se specialiști competenți, erau obligați să facă dosnul atașament indiscutabil de putere. Totuși ei nu ghesuit la împărțeala pe în ierarhia medicală, au făcuți-o favorizați regimului comunist și incompe-

au impus prin autoritatea competența lor profe-. Marile inteligențe au că sînt extrem de sen-a cursul incorect al vași astfel unii s-au putut la presiunea sistemului inechitabil de promovare, care era în primul rînd politic și apoi profesional.

Am crezut că cel mai sigur eșiș al revoluției va fi un sistem echitabil și obiectiv de recunoașterea a gradului de competență a fiecăruia dintre noi. Dar se vede că este încă destul de greu să-i putem împiedica pe toți carieriștii să se manifeste în sensul promovării lor deoarece sîntem încă tributari unor structuri moștenite.

În tendința de a repara cît mai urgent aceste neajunsuri, Sindicatul Independent al Medicilor din România a solicitat Ministerului Sănătății organizarea concursurilor prin care să se selecteze cît mai exact competența profesională, cel mai bun criteriu de promovare, mai ales într-un domeniu atît de important, cum este asistența medicală a populației.

Dar o parte din medici sînt încă nemulțumiți, pentru că în timpul cînd nu a existat un calendar regulat de concursuri au fost „opriți" în centrele universitare o serie de „cadre" medicale, care s-au fixat pe posturile lor pe baza unui concurs de „dosar". Unii din aceștia au fost promovați pe linie didactică, fără să fi trecut măcar printr-un singur examen. Toți au rămas invulnerabili pe locurile lor, protejați de un invelis inexpugnabil. Ba mai mult, unii au fost asimilați, prin sistemul de integrare, ca șefi de compartimente, dominînd multe din laturile asistenței medicale și orientînd-o sub toate aspectele cunoscute.

De aceea pentru a înlătura în viitor orice urmă de îndoială, pentru a nu exista suspiciuni în procesul de promovare al medicilor, este necesar ca în sistemul de organizare a concursurilor să fie alese comisii formate din cadre didactice cu înalte calități etice și profesionale.

Nu pot fi alese cadre didactice dezavuate de studenți sau cei care au avut servicii sau au colaborat îndeaproape cu instituțiile comuniste.

În aceste comisii nu au ce căuta profesori universitari „selecționați" în învățămîntul medical prin Facultatea muncitorească!

Dr. MIHAI GHIUR
secretar al Senatului S.I.M.R.

Atenție! agricultura în pericol (II)

În partea I au fost prezentate condițiile în care se elaborează legea de privatizare a agriculturii, aspectele politice, juridice și tehnice.

4. ASPECTE PSIHO-SOCIALE

Tendințele cunoscute, manifestate față de privatizarea pămîntului sînt variate:

— În Ardeal și Banat, în general se urmărește revenirea la fosta proprietate individuală. Soluția este ajutată de existența, cu excepții, a cărților funciare.

Sînt însă și unele sate părăsite de sași și șvabi, unde cei rămași, nu sînt în stare și nu vor să li se atribuie tot pămîntul disponibil pe care nu-l pot lucra, neavînd inventar și deseori putere. Trebuie menționat că dorința de a avea pămînt nu este generală, deoarece cei în vîrstă nu-l pot cultiva, adulții au îmbrățișat alte meserii, comparativ mai rentabile, iar tinerii cu școală au tendința de a se încadra în profesiuni neagricole. În alte părți ale țării, de exemplu Teleorman, agricultorii vor să-și reocupe proprietățile. În unele zone vor să se mențină cooperativele sub formă de asociație, multi procedînd deja la constituirea lor. Foștii proprietari cu pămînt mult, vor să intre în posesia lui cu orice preț.

Se subliniază însă că dragostea „mortală" a țăranilor față de pămînt a suferit o mutație și că în prezent aceasta se manifestă numai în condițiile cînd pămîntul le poate asigura comparativ lesnicios cele necesare. Ei se bucură mai mult de produse decît de pămînt.

Ca o consecință a privatizării economiei, o parte din forța de muncă plecată din sate va reveni, gata să se apuce de agricultură, din cauza șomajului de la orașe. Aceasta va spori numărul celor fără pămînt și bunuri. Li se vor adăuga cei cu pămînt puțin. Vin apoi romii, care reprezintă cam 10% din populație. Aceștia vor fi improprietăriți și-și vor forma gospodării, civilizîndu-se și oprindu-li-se proliferarea, ori vor continua să fie fără pămînt, constituind un permanent pericol social pentru sate și orașe.

Se constată că acolo unde au beneficiat de pămînt, au devenit stabili și și-au format gospodării normale, împiedicîndu-li-se astfel nocivitatea.

În anumite proiecte de legi funciare, se prevede acordarea de pămînt categoriilor sărace, din ceea ce rămîne de la foști proprietari decedați, fără moștenitori, sau de la cei care refuză să devină agricultori. Aici este marea dilemă și marele pericol.

Acest pămînt este mult mai puțin sau nu este deloc, pentru a satisface necesitățile celor fără pămînt. Numărul proprietarilor de pămînt, în cazul restituirii integrale a fostelor proprietăți, a venirii acestora de la oraș și a existenței de someri prin restructurarea economică, va crește în medie cu circa 30%.

Prin aceasta se va reduce cu același procent suprafața medie de teren revenită unei familii. Proporția celor fără pămînt sau cu suprafață sub 0,5 ha va fi în medie circa 35%. Chiar dacă împărțirea s-ar face în mod egal, ar reveni pentru o familie din zonele cooperativizate (excepție zona de cîmpie din Muntenia) o suprafață de teren, inclusiv izlazurile de numai 2,78 ha, care este insuficientă pentru asigurarea unui trai decent.

O soluție echitabilă ar fi ca foștilor proprietari nelocalnici, care au venituri asigurate, să li se acorde despăgubiri. De asemenea să se completeze necesarul de teren de la IAS-urile din zonele respective.

Pîlșul de teren din Bărăgan ar trebui atribuit celor fără ocupație din orașe și mai ales celor fără de pămînt din zonele necooperativizate.

Tehnic, locul fostelor CAP-uri trebuie luat de către asociații mai mici sau mai mari, la alegere, cum va conveni agricultorilor. Dacă fostele CAP-uri se desfac în proprietăți individuale, constituirea asociațiilor va întîmpina rezistență și aminare, pînă cînd micile gospodării vor falimenta.

Noua lege trebuie să fie bazată pe rațione și eficiență economică, nu pe demagogie și popularitate ieftină.

5. ASPECTE ECONOMICE

Întoarcerea la situația din 1945, cu mici corecturi, ar însemna ca să fie mulți săraci și o mînă de favoriți care să devină relativ bogați, în detrimentul săracilor.

Pericolele ce se prefigurează sînt:

— sporirea numărului de agricultori și implicit reducerea suprafețelor aferente unei familii.

— trecerea la agricultura exploatată individual, arhaic.

— ieșirea de pămînt și deci de sursa de existență a unui număr important de locuitori ai satelor și prin aceasta condamnarea lor la robie.

— stabilirea unor loturi indivizibile de 5 ha în zonele colinare și de 10 ha la șes, care este unică în lume, ar determina reducerea natalității din mediul rural la 1—2 copii sau la obligativitatea în toate cazurile la exod masiv de populație rurală. De asemenea se violează dreptul de a dispune de proprietate.

Pilșul demografic poate fi preluat rațional de dinamica naturală a populației prin asociații (unii mor alții se nasc) și de intensivitatea culturilor, industrializarea și comercializarea produselor, care astfel sporește prețul de vînzare și gradul de ocupare.

6. IMPLICAȚIILE LEGII PĂMÎNTULUI asupra dezvoltării viitoare a României sînt de necontestat. O agricultură modernă și rentabilă permite stabilitate economică și prosperitate în ansamblul țării și în primul rînd se răsfrînge pozitiv asupra civilizației rurale, a sănătății și gradului de cultură a țării.

În concluzie este imperios necesar ca legea să evite pericolele menționate, spre binele tuturor.

Ing. N. MĂRINCUȘ

OPINII

Legitimă indignare

(Urmare din pag. 1)

tății, pe care nimeni n-a contestat-o temeinic vreodată. Să ne gîndim doar că alături de noi mai există, încă, un rege, al nostru, demn, sărac, integru, cu un trecut exemplar, curat ca lacrima, care, lucru inimaginabil pentru un comunist, a ales acum cîteva decenii să renunțe la propria putere pentru a salva viețile multor tineri, ducînd peste granițe nu fabuloase bogății, ci chipul scăldat în lacrimi al unui ostaș ce-a îndrăznit să-l privească. Acum, după un surghiun prelungit, arbitrar, suportat cu stoicism, regele s-a apropiat iarăși de noi, sfîrșind prin a fi expulzat din nou, cu o incorectitudine și o grosolănie specifice comunismului renăscut din propria cenușă, dar dovedindu-și și în această conjunctură marile calități, precum o arată mesajul din 31 decembrie 1990. Să nu uităm totuși că majestatea sa constituie unica noastră șansă palpabilă, personificată, de reprezentativitate decentă în concertul european.

2. Referitor la venirea în țară a regelui Mihai I, declarațiile premierului, ale ministrului de interne și ale altor „aleși" că ar fi vorba despre o intenție conspirativă de trecere frauduloasă a granițe? sînt pasibile de cel puțin două amendări: a) conform mărturiilor familiei regale și mai apoi chiar ale d-lui D.V. Ursu, oficialitățile românești fuseseră prevenite formal despre dorința foarte normală și mult prea modestă a lui Mihai I de a-și revedea, cîteva ore doar, țara și mormintele strămoșilor, cu prilejul Sărbătorilor, ...legația d-lui P. Roman că nimeni nu bănuia nimic și că, la frontieră, după obținerea vizei legale, monarhul ar fi trebuit să aștepte, răbdător și supus, acordul posibil al unui guvern total neștiutor, cînd același domn P. Roman îi comunicase anterior principesei Margareta că o venire n-ar fi oportună (răspuns identic celui din aprilie, cu alte pretexte); b) e totodată sfidătoare afirmația guvernamentală că Mihai I nu ar fi cetățean român, atît timp cît guvernul, care a semnat „Declarația Universală a Drepturilor Omului" și a făcut mare caz din aceasta, nu putea să nu aibă cunoștință despre prevederea ei că o cetățenie e retrasă doar la cererea expresă a persoanei respective; iar a invoca în sprijin decretul unei sinistre ocirmuiri comunisto-moscovite, care n-a pregetat să vehiculeze santajul moral ca să obțină ilicit abdicarea, este pe cît de deplasată, pe atît de caracterizantă pentru cei care nu se sfiesc să o invoce.

3. Comportamentul autorităților actuale față de Mihai I pe parcursul sederii sale în interiorul granițelor este calificabil pentru toți românii minim civilizați și, o dată mai mult, compromițător, desemnîndu-ne drept un popor anti-european. Trecem peste insolența cu care ni s-au furnizat niște date total incorecte — ce ne întărește certitudinea că „emanații" noștri „dragi" ne socotesc într-adevăr pe toți „stupid people", creaturi subdezvoltate mental, gata să înghită credule, placide și cuminți, orice enormitate sînt dispuși să ne ofere — iar dezinformarea, odată intrată în sîngo, pare a fi boală fără leac. Dar oare interdicțiile abuzive, urmărirea pas cu pas, degenerată într-o veritabilă hăituire nu ne reamintesc funestele procedee ale „mineriadei"? De altfel, orice om de bună credință (nu și „de bine") a putut descifra pe chipul monarhului, sub masca unei inexpresivități autoimpuse, ...frustrarea, mîhnirea ...atari „maniere" tipice societăților subdezvoltate.

Evenimentele consumate nu ne pot isca deci decît o legitimă indignare — ca și înnegurate dezorientări în fața viitorului.

Căci ce putem aștepta de la o conducere care echivalează argumentarea cu motivația (găsind pretutindeni vinovați în afara lor), care confundă dialogul democratic cu monologul discreționar și liniștea traiului într-adevăr cu tăcerea complice, oportunistă, care a monopolizat strîmbă libertatea conștiinței, care s-a declarat, suspect de rapid și mult prea zgomotos, adeptă a creștinismului, dar care atîtă artificial învrăjbiri intersociale și interetnice, sau îi imboldește pe oameni să se urască, ba chiar să se ucidă, multumindu-le apoi călduros pentru „ispravă", care își clamează „grija pentru popor", dar îl privează de hrana elementară și nu prididește să perfecteze pentru uz propriu aranjamente pe cît de onorabile, pe atît de lucrative, care nu s-a grăbit deloc să dezvăluie identitatea agresorilor criminali din decembrie, martie ori iunie, care nu i-a înstrăinat, ci i-a recompensat pe corifeii nomenclaturii și ai securității, care a pătat ziua de 1 Decembrie, favorizînd înscăunarea preslabilă a teroarei, afișarea unor personaje neavenite și devierea sentimentelor naționale firești (străine ei) către patimile politico-partizane (foarte familiare ei), manifestîndu-și chiar exuberante inopportune și care, mai recent, nu a ezitat să denigreze manifestările Timișoarei?

Știm bine cu toții, dintr-o prea îndelungă experiență, că e umilitor și sufocant să trăiești fără speranță. Însă este și mai cumplit ca această speranță, dăruită mirific de unii, să ne fie furată silnic de alții.

Nădăjduim totuși că — în pofida sublinierilor rîmcate ale premierului că nu se va clinti din „scaun" — asemenea conducere să nu mai dureze chiar alte cîteva decenii...

De ce?

Atunci, în decembrie 1989, tinerii au fost primii. Spiritul lor nu mai putea îndura minciuna unui sistem aberant. Au ieșit în stradă și au strigat „Jos comunismul!", „Jos dictatorul!" „Libertate!". „Nu plecăm!". Oamenii mai în vîrstă nu au avut curajul să o facă. Regimul le inoculase frica cu ajutorul unui aparat de represiune diabolic, recunoscut ca unul dintre cele mai dure și eficiente din lume.

Unii dintre protestatarii de atunci ne-au părăsit, alții au fost răniți. Au fost mulți răniți. Unii mai grav decît alții. Asistența sanitară la noi a fost și este sub orice critică, din care cauză o parte din cei răniți grav au murit. Slujitorii lui Hipocrate au făcut tot ce era omenesc posibil, uneori chiar minuni, deși condițiile nu permiteau aceasta.

Spitale din străinătate s-au oferit să asigure gratuit operații și tratamente unor tineri răniți. Ministerul de resort a alocat o parte din valuta disponibilă ajutorării tinerilor grav răniți care necesitau tratamente deosebite. Se pare însă că această valută a fost și este folosită și de nerăniți. Ce să-i faci, ecoul practicilor comuniste! (A se vedea în acest sens actualul scandal stîrnit în jurul fondului „Libertatea").

Suferința era mare și poate mai este. Luni de zile tinerii așteptau și sperau ca cineva de acolo, de sus, să-și aducă aminte de ei. Cineva-ul a uitat că datorită acestor tineri curajoși a ajuns la putere. N-a uitat însă de foștii activiști de partid și de stat, de lingăii și privilegiații regimului comunist pe care i-a pus la adăpost de inflația ce avea să vină și de grijile materiale cotidiene, acordîndu-le pensii inexplicabil de mari, cuprinse între 5 000—10 000 lei (poate chiar mai multi), pensii consfințite de primul decret-lege al anului 1990.

Primul lucru pe care „emanații" revoluției trebuiau să-l facă era ajutorarea prin toate mijloacele posibile, indiferent de mărimea efortului necesar a răniților din decembrie.

După un an de la revolta noastră actuala conducere a țării a fost nevoită să-și aducă aminte că locul pe care-l ocupă îl datorează tinerilor căzuți și răniți atunci și în consecință s-a gîndit să-i ajute dublîndu-le ajutoarele inițiale. Domnilor conducători, nu credeți că v-ați adus aminte cam tîrziu de cei pe care trebuia să-i ocrotiți cu cea mai mare atenție? Și nu credeți că în paralel s-ar impune diminuarea pensiilor pe care foștii cîlți le primesc și azi cu nerușinare specific comunistă?

NICOLAE PREPELIȚĂ

La numai un an, din nou singuri...

Decembrie, cea mai luminoasă lună a anului pentru neamul românesc, a fost, în ceea ce are ea mai înălțător de două ori pîngărită de rămășițele comunismului.

Neocomuniștii au rîs și au făcut glume proaste pe marginea celor mai sublimi eroi ai neamului nostru.

La Alba Iulia, cetatea sfîntă a unirii tuturor românilor, noua conducere de stat și de guvern și-a dus „admiratorii" din unitățile specializate. Pîngărirea imaginii eroilor vii și morți de la Timișoara a atins dimensiuni grotești. Ce s-a putut revărsa din gurile parlamentarilor fesenisti și vetriști, pare de necrezut. Încă o dată reiese limpede că cei care acum vînd pe toate cărările noțiunea de democrație urăsc mai presus de orice pe cei care prin jertfa lor au încercat fărîmițarea structurilor comuniste.

Ce face justiția pentru a pedepsi pe toționarii ultimilor 45 de ani, conducătorii per care au creat securitatea. Reabilitarea acestui aparat scăldat în barbaria sîngelui și chinurilor, care a ucis și schingiuit cele mai nobile caractere ale acestui neam, reprezintă o crimă a crimei, o mîrșire a revoluției și o blasfemie la adresa eroilor și morților căzuți la Timișoara, București și a altor orașe din România.

Oare vor îndrăzni să facă din acești criminali și toționari eroi care au salvat Timișoara și Bucureștiul de legionari, agenturi străine, derbedei și huligani drogați?

A curs sînge pentru că românii au dorit o schimbare absolută, fără securiști, nomenclaturiști și nu înlocuirea unei nomenclaturi cu alta mai tînără.

Cînd vor fi judecați trădătorii de țară, vinovații de genocid, cei care au colaborat cu o putere străină în proliferarea și în introducerea cu forța a comunismului în România? Acțiunea soldată cu mii de morți și sute de mii de persoane sau familii azvîrlite în oribilele închisori și lagăre comuniste.

Cine ne-a compromis în fața Europei și a lumii civilizate, dacă nu barbariile regizate și comise de actualul regim neocomunist? Oameni maltratați în plină zi, loviți cu ciomege, cu lanțuri, fapte de o brutalitate specific asiatică.

Pretutindeni puterea vede tesăturile unor conspirații universale. Ne îndreptăm spre o tiranie de „tip nou".

Timișoara care n-a luptat niciodată pentru pîine și salam, ci pentru libertate, democrație și adevăr, azi se găsește singură, înclestată în aceeași luptă de acum un an. În curînd va înțelege toată țara nobletea acestor aspirații și marele curaj al zecilor de mii de muncitori, studenți și intelectuali, care, încă o dată sacrifică liniștea și bunăstarea familiilor lor. Sacrificiu' înălțit cu modestie pe altarul întregului neam românesc.

GHEORGHE JUREBIE

Epicentrul revoluției

La Timișoara revoluția continuă pașnic și civilizat, pentru că acest oraș refuză cu îndîrjire ca ea să-i fie furată, așa cum a fost confiscată țării și, mai ales, eroicului București, după 22 decembrie.

Timișoara dovedește că are forța morală și curajul dintotdeauna de a continua o revoluție neîmplinită.

Numai oamenii încă adormiți, cei care au făcut revoluția la televizor se întreabă încă, „ce urmăresc timișorenii?". Este aceeași întrebare ceaușistă legată de destabilizare, huliganism, vînzare de țară, complot, lovitură de stat și alte aberații ale unor minți bolnave în care trăiește încă duhul totalitar, sufletele mutilate de o conștiință vecină cu infatuarea.

Azi Timișoara plutește ca și acum un an între neîncredere și speranță, știind totuși că din ce în ce mai mulți români gîndesc și simt ca ea.

Timp de un an Timișoara și Bucureștiul au luptat neconenit și totuși, Timișoara a rămas epicentrul revoluției.

GH. J.

DECEPȚII ȘI SPERANȚE

(Urmare din pag. 1)

partide inițial inevitabil decapitate, fără aparat și fără cadre numeroase. De abia acum opoziția începe, într-un fel, să se organizeze efectiv: Conventia **opoziției parlamentare**, Forumul Democratic Antitotalitar din România și Alianța Civică. **Procesul este abia la început și, orice s-ar spune, el nu poate da rezultate imediate.**

La aceasta se adaugă, poate, cauza cea mai profundă. Mulți, foarte mulți, nici nu-și dau seama cît de „ceaușizați" și de „comunizați" sînt în realitate (folosesc aceste noțiuni între ghilimelele cele mai vizibile). Național-comunismul ceaușist, la noi, a „prins" la mulți. El este un amestec de izolaționism și egalitarism, de șovinism și autarhie („nu ne vindem țara"), de dresaj mental și abrutizare, de totală depolitizare și lipsă de educație democratică, pluralistă. Partidele produc „dezordine" și „destabilizare", întreprinzătorul liber, privatizat, este un „speculant", cei ce apără drepturile omului, pentru toți, inclusiv pentru minorități, „dezmembrează România" etc. Aceasta este, din nefericire fondul gîndirii a milioane de români după decenii de dictatură și „învățămînt politic". La aceasta se adaugă complicitățile și capitulările involuntare și voluntare, tipice unui regim totalitar de decenii. Unii vor să uite, alții sînt stăpîniți de complexe, alții sînt șantajați. Nu este vina lor, dar rezultatele sînt și rămîn catastrofale. Iar cînd această tristă stare de spirit este încurajată și dezvoltată de un întreg aparat de propagandă începînd cu TV și terminînd cu presa și partidele-anexe, rezultatele se văd pînă la evidență.

Propaganda cade peste ceea ce a rezultat din adevărata revoluție socială ceaușistă: milioane de țărani, dezrădăcinați, aduși la oraș, de industrializarea forțată. Ei nu mai sînt țărani, dar nu sînt încă nici muncitori urbani industriali. A rezultat o masă hibridă, amorfă, depersonalizată, fără conștiință politică, o simplă populație subdezvoltată. Ea nu cunoaște un alt tip de societate. Ea a dat în bună parte, alături de o lume rurală dezorientată, majoritățile incredibile de la alegerile din mai. Ea continuă să sprijine Frontul, pe Iliescu și regimul său actual. Calitatea acestei păturî se poate vedea și din limbajul și comportamentul unor asu-risi parlamentari FSN. A vorbi în Parlament despre „rușinea de la Timișoara" este un adevărat scandal. La fel, limbajul și nivelul presei oficiale de extremă dreapta, de la noi, de mare tiraj.

Să privim și o altă realitate în față: după decenii de teroare comunistă, s-a format și un adevărat reflex colectiv al fricii și prudenței, al suspiciunii și turnătoriei, o frică enormă de necunoscut, de inovație, de surpriză și risc individual. Mulți acceptă din deprindere situația actuală, care oferă o anume certitudine, la un nivel economic oricît de jos, unei răsturnări brutale. De unde și lozinca, deloc întîmplătoare, „pentru liniștea noastră".

Pesimiști și decepționați pe termen scurt, sînt totuși optimiști pe termen lung. Opoziția, inițial, se regrupează. Ea acum învață de fapt, din mers, cum să acționeze. Un anumit sprijin extern există. Un nou raport internațional de forțe. URSS nu mai este și nu mai poate fi ce-a fost. Dar metalia capitală care va veni în timp, în metalitatea românească, depinde într-o măsură largă măsură de evoluția și consolidarea proprietății particulare și a liberei inițiative. Ele vor da, în timp, și o conștiință cu adevărat individualistă, necolectivistă, cu adevărat pluralistă, fără de care nu se poate încă vorbi, la noi, de o reală democrație. În sfîrșit, o nouă generație, care va veni și se va forma cu certitudine într-un nou spirit, va înmormînta — sper definitiv — comunismul.

Înnoirea tehnologică a României

(Urmare din pag. 1)

toate cazurile citate, producția tehnică de calitate concretizată în bunuri sau investiții, a condiționat progresul economic și nu invers, fără a fi de negat rolul bunei cooperări dintre cele două sectoare de preocupări. Ne întrebăm acum, ce ar fi de făcut pentru ca **activitatea tehnologică** de la noi să atingă nivelul performanțelor internaționale. Pentru început trebuie precizat că **tehnologia urmărește transpunerea în scopuri practice a tuturor cunoștințelor acumulate, pînă la un moment dat, într-un anumit domeniu**, unele dintre ele, purtînd caracter de generalitate sînt **istabilele științifice**, altele îmărăcuchiate local, poartă **trăsături particular-specifice**. În timp ce datele științifice au o accesibilitate largă și se predau în instituții de învățămînt, cele particular specifice protejate prin brevete și licențe, constituie dosarele **„Know-how"**, adică **„să știi cum să faci"** cu constatația **„la detaliu, bine și eficient"** un anumit lucru. Aceste dosare sînt precedate de altele **„Know-Why"** destinate să demonstreze sau să infirme oportunitatea respectivelor acțiuni. Astfel tehnica forării puțurilor este larg cunoscută, dar stabilirea oportunității traversării pe sub cursul Milcovului și a procedeelor de lucru vizînd execuția rapidă și eficientă a puțurilor, constituie brevete de specialitate. În cazul unor astfel de studii **„Know-How"** și **„Know why"** au fost aproape paralizați în ultimii 30 de ani, pentru că foarte rar, orientările și rezolvările au fost argumentate la nivel internațional. Inovarea acum a ansamblului tehnologiile la noi, pornind pe picioare proprii, valid o producție, care să satisfacă **condițiile de competitivitate și să garanteze parametrii de calitate**, ...

— înființarea unei **agenții naționale pentru dezvoltare**, ... puțini funcționari pe ... destinată să coordone ... studiilor de ... pentru toate ramurile tehnice din țară, apelînd la ... specialiști noștri și chiar ... personalități de specialitate ... străinătate.

— întocmirea, pe baza ... studii, a unor **programe prioritare de investiții cu dolari**, capabile să modifice radical cadrul activității noastre tehnice, cum ar fi îmbunătățirea radicală a circulației pe căile ferate și rutiere, scurtînd traseele prin construcția de tunele și viaducte și introducînd trenuri cu viteze mari;

— admițînd că pot fi selectați **inginerii pricepuți**, să asimileze și să concepă procedee tehnice de vîrf, de complexitatea proiectelor „Know-how", și vor trebui încurajați deschizîndu-le **acces larg la informația** ...lă **internațională** și mai ales oferindu-le posibilitatea instruirii **directe**, în institute de cercetare, în fabrici și pe ...ere din străinătate, cu obligația ...

— Încurajarea, pentru ... cu caracter de mare specialitate, a înființării unor ... mixte de execuție la care ... unor firme cu experiență ...

... cu mijloacele și ... a ... spre progres a ... tehnologia ... valabilă în toate timpurile, de a ... mîna omului, pentru a o transforma în artă, „acia de a mînui".

spectacol invitat la Festivalul Internațional de Teatru de la Londra și care se pregătește pentru un turneu de 6 săptămîni în Marea Britanie !!!

VISUL UNEI NOPȚI DE VARĂ

de WILLIAM SHAKESPEARE
un spectacol de ALEXANDRU DARIE

la

TEATRUL DE COMEDIE

PREMIUL "ION SAVA" PENTRU REGIE: ALEXANDRU DARIE
PREMIUL PENTRU COSTUME: MARIA MIU
PREMIUL PENTRU CEL MAI BUN ACTOR COMIC: MARIAN RÂLEA

ANUNȚ

Departamentul pentru Agricultură, Silvicultură și Industria Alimentară din Partidul Național Țărănesc — Creștin și Democrat, convoacă pe toți cei interesați în relansarea activității acestui departament în anul 1991, să participe luni 14 ianuarie ora 17 la prima ședință de lucru din acest an, care va avea loc la sediul central al P.N.Ț.—C.D. din Bd. Republicii nr. 34.

Copie

De la epoca lui Pazvante la epoca fesenistă

Epoca lui Pazvante a intrat în legendă. Așa cu pumnii lui autentici au intrat și mulți răscolați ce se puteau scoate în cadra în ansamblul abuzurilor pe care pazvanții se specializaseră în a le săvîrși.

Se spune că în acea vreme fiul unui mahar nu-și găsea un loc potrivit priceperii sale să poată „suge" din viața țării. Pe atunci, nu venise marea inovație din răsărit a activiștilor de partid care să ia salarii mari, să nu facă nimic, decît doar să încurce lucrurile.

Așa că tatăl său ce își iubea odrasla și dorea să o căpătuiască îi sfătui să caute un loc a cărui muncă să o poată face și el îl va numi.

Și a căutat fiul generalului și în cele din urmă a găsit. În capitală se formase o celebră orchestră cu toate instrumentele cunoscute în acea vreme.

Toți muzicanții cunoșteau pe de rost partiturile și execuțiile celor mai dificile opere erau îndeplinite fără de nici o greșeală.

Dirijorul în fața orchestrei cu baghetă în mînă își îndeplinea misiunea gesticulînd cu ambele mîini. Fiul generalului observă că și aplauzele erau culese tot de dirijor. Așa că se duse la general și îi ceru postul.

Dirijorul a fost aruncat în temniță și noul încadrat luîndu-și o vargă pe care o lustruia, să fie mai arătoasă, plecă și isi luă în primire locul de muncă. Toți membrii orchestrei au fost prezenți. De frică s-au ținut și discursuri elogioase pentru noul dirijor. Mîndru, încrezut în forțele lui, luă chiar și o partitură și se uită la pottatevele cu notele respective și începu cu ambele mîini să dirijeze. Toți muzicanții încurcați nu știau ce să facă. Frica de a nu fi socotiți că sabotează și să li se taie capul, i-a determinat să cînte după cum le venea în degete sau în minte, numai să nu tacă. Dirijorul dădea din mîini într-un fel, muzicanții cîntau altfel. Din colaborarea dintre dirijor și muzicanți, se născea un haos de sunete, pe care singurul ziar ce apărea pe atunci, le numea „magistrale" „o nouă optică științifică în muzică", iar de dirijor se spunea că este „un genial al baghetei".

Această stare euforică n-a durat mult. Unii muzicanți au fugit peste granițe, alții s-au sinucis. Puțini au rămas căutînd să cînte osanale „puterii".

Pentru completarea locurilor vacante au fost angajați alții care nu prea aveau nimic în comun cu muzica. Și astfel celebra orchestră din oameni capabili, talentați, buni interpreți a celor mai strălucite opere, a devenit în epoca lui Pazvante o orchestră de nebuni.

La această întîmplare, fie reală, fie fictivă, m-am gîndit cînd m-am apucat să scriu despre „realizările" din epoca fesenistă.

Diviziunea muncii nu este o creație modernă. Și nici mai veche de la Adam Smith, fondatorul economiei clasice engleze. Ci ea este foarte veche apărînd primilor oameni ce au apărut pe pămînt. Muzica este o expresie artistică a muncii umane. Diviziunea muzicii pe instrumente și unificarea lor într-o armonie, constituie o supremă artă, un limbaj fără cuvinte pe care-l înțeleg toate popoarele.

Și cel mai important rol îl are dirijorul. Un dirijor incapabil mutilează pînă la distrugere toată prețioasa lucrare a instrumentiștilor. Creează un haos în muzică, bun pentru surzi și pentru orbi.

De peste 4 decenii poporul român, deosebit de talentat și de harnic în toate domeniile de muncă, a avut ghinionul să aibă dirijori adică activiști de partid incapabili, nepricepuți. Ei au distrus, au creat haosul. Conducătorii p.c.r. îști au numit această distrugere, un deosebit succes. Iar hosul pentru ei era o armonizare totală.

Revoluția din 22 dec. 1989 trebuia să reașeze statul pe vechile temelii sănătoase. Trebuia să fie sfîrșitul unei tragedii. Dar abilitatea urmașilor lui Pazvante, a împiedicat acest ideal și a statornicit în toate sectoarele dirijori de soiul fiului generalului prietenul lui Pazvante, adică fiu al puterii hrăpărețe, iraționale pe care o instalase Pazvantoglu cu bulele singeroase dincoace de Dunăre.

Chiar dacă s-au numit f.s.n.-iști, prin incapacitatea lor ei se demască arătîndu-și vechea identitate p.c.r.-istă. Să luăm ca bază domeniul agriculturii. Cît se pricep ei în agricultură? Ca dirijorul orchestrei din ceata lui Pazvante, sau ca Simin Eli și renumitului scriitor umoristic Șalom Alehem, care nu putea deosebi capra de țap!?

Au văzut ei vreodată agricultură privatizată? Știe vreunul din ei să ascută o coasă? De ce în comunism agricultura a decăzut în așa hal încît ai putea să o compari cu epoca pietrei cioplite?

Puterea politică a înlocuit pe țăranii fruntași, această elită din viața satului, ce erau maeștri în agricultură cu toți nevoiașii, lenești, bețivi, pe care i-a una cu titulaturi ca: șef de colectiv, brigadier, normator, șef de tarla etc. Și acești agamiți în problemele agricole, au fost primii ce au îmbolnăvit agricultura. Au venit apoi și rînd activiștii de partid ce i-au dat lovitura fatală. Și fiindcă sîntem la sate, să ne reamintim că epurarea a dat la o parte cele mai bune cadre didactice și în locul lor a numit o serie de tractoriști ce erau slabi profesional sau pe alții din cadrul muncitoresc. În biserică Puterea a procedat mai radical. Pe preoții vrednici ca Popa Tanda și lui Slavici, ce aveau o influență benefică în progresul satului, i-au arestat, umplînd lagărele de muncă cu ei, precum și gropile comune, aducînd în locul lor elemente tinere pregătite profesional 4 ani. Și așa s-a procedat în toate sectoarele de muncă. Elementele de umplutură, incapabile, lipsite de orice inițiativă, au luat locul celor vrednici.

Și astfel marea orchestră a muncii cu diferitele ei grupe de lucru, ea și în vremea lui Pazvante, a fost bulmăcită de zgomotele stridente ale mediocrității ce excelau în minciuni și în propagandă deșănțată.

Că așa stau lucrurile, în multe rînduri însuși d-l prim-ministru a scos în evidență situația dezastroasă din toate sectoarele de muncă datorită birocrației ce în loc să sprijine regimul, îl sabotează.

E drept că în f.s.n. nu avem de a face cu pungașii, criminalii din epoca lui Pazvantoglu. Aceia de atunci erau fructul mahomedanismului, o religie străină de religia neamului nostru. Dar nici feseniștii nu sînt integrați în autenticitatea și aspirațiile poporului nostru. Ei sînt fructul marxism-leninismului, de care nu s-au putut dezbăra părăsind p.c.r., însușindu-și o firmă frumoasă ca aceea a „frontului salvării naționale".

Feseniștii sînt mai stilați decît pazavanții din epoca veche. De aceea ei sînt foarte periculoși. Ei sînt fiii „puterii". Sînt surzi la glasurile disperate ale poporului. Ei trăiesc prezentul sub vraja euforică a dominației pe care le-a dat puterea. Nu se gîndesc la agonia unui popor ce geme sub bicium lor, dealul Golgothei. Ei pot fi asemănați cu microbii ce apărînd un corp îl nimicindu-l, mîrșesc prin a fi nimiciți și ei.

Un președinte de stat, un prim-ministru, chiar dacă ar fi „genialii" cu asemenea elemente nu pot ferici o țară. Odată hasul crest, nebunia își spune cuvîntul. Dacă i-am întreba pe d-l Silviu Brucan care prin activitatea sa fie ca redactor la Scînteia în timpul lui Dej, fie ca mare diplomat în timpul lui Ceaușescu, dacă ar dori să fie „Șeful statului" în contextul dezastrului actual, poate vom fi în răspunde: Doar nu-s nebun...".

Și totuși țara trebuie salvată. Pazvante a plecat cu toți iraciii lui lăsînd ca posteritatea să-și manifeste disprețul și condamnarea acelei epoci blestemate din istoria neamului. Feseniștii trebuie să se retragă înainte de a nimici o țară. Ar fi un gest „a la Mladenov al Bulgariei și Jaruzelski al Poloniei", care ar ridica prestigiul zdruncinat din temelie al „dirijorilor noștri" și chiar al f.s.n. Dar pentru aceasta este nevoie de un pic de patriotism. Teamă îmi este că mentalitatea ceaușistă ce se bizuia pe „alegeri democrate și libere cu 99%" este insuflată și de feseniști...

Și atunci!? Dumnezeu la ananghie ne-a luminat drumul...

VISARION PUIU

...Ca pasărea PHOENIX

O parte a sărbătorilor de iarnă mi-a fost dat să le petrec într-un sat, mînat fiind de convingerea că țăranul este unicul și îndreptățitul păstor al obiceiurilor autentice. Satul, unul de răzeși, a cărui obîrșie, din motive neexplicabile nici mie, nu am căutat-o, se numește Corod. Este, alături de Matca, unul din satele de frunte ale județului Galați, datorită bărnicei locuitorilor ocupați, în ultimii douăzeci de ani, cu culturile de leguminoase de pe urma cărora obțin venituri considerabile.

Am căutat aici explicația la unele întrebări ce mi se răsuceau în minte ca un burghiu. Nu înțelegeam atitudinea de așteptare liniștită a țăranului față de ceea ce, dintotdeauna făcuse parte din ființa sa — pămîntul — și pe care, deși i se cuvine de drept, îl așteaptă ca pe un dar făcut de mai marii zilei.

Este adevărat că țărănimea, această „mare mută" cum i s-a mai spus, a avut de puține ori prilejul să bată cu pumnul în masa istoriei (cu ce preț, însă?). Este adevărat că umilit, batjocorit în cei patruzeci și cinci de ani de comunism, în care s-a lucrat sistematic la desființarea statutului său, țăranul s-a strîns în sine ca într-o carapace, devenind neîncrezător, circumspect.

Oamenii nu au uitat cu ce preț au fost obligați să cedeze pămîntul cu care mulți dintre ei fuseseră îndreptățiți în urma războiului de întregire a neamului. La vremea aceea au ieșit cu furci și topoare în calea echipei de colectivizare, însă amenințările și bătăile i-au făcut repede să înțeleagă că nu există altă cale decît supunerea. Foamea de pămînt s-a decuantat în adîncurile sufletului de atunci și astăzi pare a răbufni. Vorbesc pasionat despre cîte hectare de pămînt au moștenit, cum își vor organiza munca; își caută numele în registrele agricole, care stau vrăfuri pe masa unei încăperi a Primăriei.

Așteptarea publicării și în cele din urmă a aplicării Legii Fondului Funciar prevestește cel puțin aici, în Corod mari neînțelegeri și nemulțumiri. Căci complicațiile acumulate în perioada de tristă amintire nu pot fi rezolvate atît de ușor prin aplicarea strictă a unei legi. Tocmai acest lucru vrea să spună demisia primarului, Aurel Masgras, care îi știe pe corodeni oameni aprigi mai ales cînd se consideră nedreptățiți. Astfel că acea comisie care va trebui să stabilească suprafețele de teren pentru improprietărire și să dibereze titlurile de proprietate va fi condusă de un primar numit, pînă la alegerile locale, de Prefectura județului Galați. Iar aici oamenii sînt neîncrezători cînd numirile se fac „de sus".

Unii știu și cer aceleași locuri, pe care, părinții sau chiar ei înșiși, aveau plantate ceea ce numesc „vii nobile"; alții cer terenurile fertile pe care construiseră de-ai lor și-au ridicat case; alții nu au avut pămînt. Iată, după spusele primarului și ale oamenilor, marile probleme care se ivesc de pe acum și care sînt foarte greu de rezolvat prin dictatul legii.

S-a creat deja, în Corod, o asociație numită „Semănătorul" și cărui statut a fost elaborat în urma discuțiilor cu un deputat din Parlament (Mircea Constantin). Numită în surdină de către localnici „pol de colectiv", asociația reunește printre membrii săi contabili și inginerii și C.A.P.-ului care, cunoscînd mecanismele funcționării acestuia, vor împărți privilegii de care nu fuseseră privați nici în perioada anterioară.

Există în comună și o mare parte a celor care nu doresc desființarea C.A.P.-ului. Sînt cei care nu au avut pămînt și cei care au avut mari avantaje de pe urma funcțiilor pe care le-au îndeplinit.

La comanda Puterii dată prin proiectul Legii Fondului Funciar, și din subteranele sufletului celor care, la începutul anului, în Corod, nici nu voiau să audă de improprietărire din teama de exploatatori, a răbucnit dorința de pămînt, ca pasărea Phoenix din cenușă.

VIRGINIA STĂNESCU

Politologia și adevăratul ei rost

Meseria de „politolog" nu a fost profesată la noi în ultima jumătate de secol, din cauză că „izvorul nesecat" al înțelepciunii politice era unic și neechivoc. Problema aceasta o știm cu toții, astfel că nu insistăm. Noutatea meseriei rezultă și din faptul că ea nu este menționată în dicționarul limbii române moderne, editat de Academia Română în anul 1958.

Dar soarta nu ne-a lăsat fără un asemenea specialist. Este vorba, ați ghicit —, de domnul profesor Silviu Brucan, „politolog de renume mondial", care a umblat mult prin lume și știe destule. Penuria de politologi este pe cît de resimțită de către organizațiile politice și apolitice din țara noastră, — se confesează domnul. Această părere susținută cu convingere acum cîteva seri la televizor, a argumentat-o cu cazul Alianței Civice care ar putea avea un program mai de succes și o strategie mai bună, dacă ar fiori sfaturile unui politolog. Insinuant, analizînd evenimentele politice din lunile Decembrie, crede că anumite „scenarii" nu i-ar fi reușit, neavînd subtilitatea pe care domnia sa ar fi putut-o sugera.

Maladia „scenariilor" este obsedantă la domnul profesor, ea avînd rădăcini adînci în concepția comunisto-fesenistă, care i-a marcat iremediabil gîndirea sa politică. Dar, domnul Emanoil Valeriu, specialistul în interviurile dificile, l-a luat prin surprindere cu întrebarea: dacă i-ar fi plăcut să fie politologul Alianței Civice? Răspunsul afirmativ al domnului Brucan ne-a mirat, știind că o solicitare în acest sens „a lipsit cu desăvîrșire". De altfel nici alte partide politice nu s-au îngheșuit cu ofertele de angajare, astfel că domnul profesor este pe post de observator independent.

V-ați întrebat cumva asupra cauzei, domnule Silviu?

Să vă ajutăm noi. Să știți că abilitatea politică, arta mincinii, ura, intriga, insinuarea și construcția de scenarii, nu au o valoare de principiu în politica democratică nouă pe care vrem să o edificăm azi în România. Este greu, recunoaștem, fiindcă ați văzut și dumneavoastră, că după ce cureți bine un loc de mizerie, un timp tot mai persistă mirosul infect. Dar încetul cu încetul, aerul curat purifică atmosfera care devine astfel mediul corespunzător în care se desfășoară viața adevărată.

Acesta este scopul pe care îl urmărește Alianța Civică și toate celelalte formațiuni de opinie: popularizarea și înțelegerea adevăratelor valori umane, sentimentele creștine cu valoarea lor morală, atît de necesară unei conviețuiri civilizate, dispariția urii de clasă și întronarea iubirii față de aproape, iată ceea ce ne preocupă pe noi astăzi. Nu scenariile subversive de care se teme atît de mulți puterea, în fragilitatea ei.

V-ați gîndit ce imens efiliș social ar aduce popoarelor ideea dispariției granițelor, care despart azi grupurile de oameni, înverșînduie inutil viața ceea de toate zilele? Convingeți pe domnii Eugen Barbu, C.V. Tudor, Ceontea, și alții asemenea lor, că ura dintre naționalități este cea mai detestabilă doctrină politico-socială și că o fraternitate între etnii conlocuitoare, este dovada de notă-gînduit a civilizației către care trebuie să tindem.

Iar dumneavoastră nu fiți insinuant, căutînd să dați pe seama opoziției, eventualul insucces al României în fața C.E.E., Grupului celor 7 sau Grupului celor 24, examene pe care noi dorim să le trecem cu bine. Asmuțirea aceasta premonitorie este incorectă și ea poate duce la „căderea unui cap", sau, să fim mai îndulgenți, la căderea credibilității unui politolog.

Dacă veți reuși o reorientare în bine a acestui popor neștiut, poate ALIANȚA CIVICĂ, vă va accepta colaborarea.

ALTFEL NU!

PETRE MANDEA

ROMAVIA contra TAROM (III)

Am aflat cu stupoare că o parte din cursele TAROM vor fi reluate din data de 12 ianuarie — cursele externe —, respectiv 14 ianuarie — cele interne. Se pune întrebarea firească: au fost sau nu rezolvate revendicările pilotilor? Dacă nu, cine a preluat cursele respective?

În discuțiile dintre comisia guvernamentală și reprezentanții sindicatului navigant nu s-a ajuns încă la un rezultat, piloții din cadrul aviației civile declarînd că greva se continuă. Cursele respective au fost preluate de compania ROMAVIA — fosta flotilă prezidențială despre care am mai relatat — că are în componența sa aceiași piloți și aceeași conducere, fără nici o intenție de a se schimba ceva în această organizare.

Aparatele de zbor ale ROMAVIEI sînt pentru antrenamentul pilotilor militari. Se pune întrebarea dacă acestea vor fi puse în slujba călătorilor, sau respectivii piloți vor accepta să zboare cu bătrînele avioane de pasageri, aflate în dotarea aviației civile. În acest caz, se pot ști și ei de aceiași neajunsuri ca și colegii lor aflați în grevă: unul dintre ele, îl constituie calitatea serviciilor de igienă și dotare a aparatelor, serviciu de loc de neglijat, de care depinde atît aspectul general al navei cît și calitatea serviciilor oferite călătorilor. Aceste servicii ar trebui să fie asigurate de firma CASROM — director dl. Nicolescu, firmă care de altfel a pus un adevărat monopol asupra acestor servicii în întreaga țară nepermițînd accesul unor firme străine care au făcut de altfel cîteva oferte în acest sens.

Pe lîngă toate acestea se poate spune că o soluție cu adevărat eficace pentru a se putea reveni la normal ar fi aceea ca pe lîngă soluționarea revendicărilor, Interesa companie să se transforme într-o societate mixtă, pe acțiuni, care ne va permite modernizarea întregului echipament de zbor și intrarea în standardele internaționale. Această soluție a fost de altfel propusă comisiei guvernamentale care a acceptat-o declarînd că va mai reflecta asupra ei.

Cu toate încercările de a-i face să renunțe, cu toate presiunile ce s-au exercitat asupra lor, piloții își revendică drepturile, continuînd greva. Au mai depus în data de 8 ian. 1991 un nou memoriu de revendicări, declarînd că sînt deschiși oricărui dialog care să le respecte punctul de vedere.

Un ultim eveniment îl constituie accidentul aparatului Boeing 707 din ziua de 10 ian. orele 16.42, care din fericire nu a fost soldat cu victime, avion ce aparținea ROMAVIEI, din flotila prezidențială pe care se efectuau zboruri-scenă, fiind distruse două motoare și aripa stîngă. Vom reveni cu amănunte.

AMELIA NEACȘU

Se spulberă celulele comuniste

Primim cu rugămintea de a publica, din partea fostilor membri, ai fostei org. de bază nr. 3 a Poliției Spit. Sf. Ioan.

„Pe baza principiului fundamental al libertății de conștiință și exprimare neîngrădită a opiniei personale".

„Luînd în considerație că pînă în prezent nu a existat o inițiativă politică și juridică valabilă de a se desființa PCR, care a adus enorme prejudicii morale, economice și sociale poporului român".

„Constatînd apariția unor persoane care afirmă că vorbesc, gîndesc și hotărîse în numele celor 3.800.000 de foști membri ai PCR, încercînd să perpetoeze ideologia comunistă sub masca unui partid de stînga, declarăm": „Nu ne mai considerăm membri ai PCR, de fapt încă din 22-XII-1989, și formați din momentul exprimării prin semnătură a hotărîrii luate în deplină cunoștință de cauză, considerînd desființată organizația de bază din care am făcut parte, nemairecunoscînd nici o autoritate a vreunei structuri ierarhice a fostului PCR sau vreo obligație decurgînd din statutul acelui partid". Semnează Midan Nicolae, Cristea Elisabeta, Ciobanu Ion, Comea Mircea, Chis Maria, Cuștean Livia, Bujor Filofteia, Roșu Teofil, Vasilescu Monica, Tirea Mihai, Ștefan Lucia, Dinu Paulina, Georgescu Parashiva, Grigore Camelia, Ivanciu Sofia, Mustăța Florica, Visan Elena, Singureanu Ion, Panaioiu Gheorghe, Zamfirescu Cătălina, Galeru Viorica, Munteanu Ion, Stănescu Maria, Barbălată Maria, Tache Ioana, Dovănescu Dan, Bucin Valeriu, Stoleru Maria, Petre Anca, Agafie Maria, Oltenaru Teodor, Eliad Zoe.

Mai sînt anexate după un text asemănător, următoarele semnături, ale unor foști membri ai org. de bază nr. 3 I.S.M.: Dr. Măgureanu Mircea, dr. Botan Rodica, Psih. Cozma Simion, Asist. Nedelcu Maria, Dr. Budileanu Gheorghe, Asist. Dumitru Vasilica, Asist. Moșa Teodora, Asist. Paula Leanca.

Iertați-ne, Sire!

După 43 de ani de exil forțat de puterea comunistă, la un an de la revoluția din Decembrie. Ați venit în țară, într-o viață particulară de 24 ore — pentru a sărbători Sfintele Sărbători ale Crăciunului, commemorînd Strămoșii Dumneavoastră printr-o reculegere și o rugă la mormintele de la Curtea de Argeș. Dar „lo-arăți de bine" au avut grijă să Vă întîmpine în aeroplere de Pitești cu arme automate și amenințări. Introcîndu-Vă să părăsiți țara.

Oficiul este cunoscut într-un regim comunist, dar „urmașii" revoluției se bat cu pumnul în piept că sînt democrați și vor să intre în Comunitatea Europeană. Iată... ceea ce se întîmplă astăzi în țară numai democrație nu este...

Iertați-ne Sire, poporul român este astăzi îndoctrinat de comuniști. El nu mai este același popor curajos, care a luptat pentru libertatea țării de atîtor ori. Timp de 45 de ani, comuniștii l-au mînjit, arunctndu-le ca la niște animale o bucată de salam în plus, din cînd în cînd cînd mai din import și ciocolată și o bucată de carne.

De aceea, Iertați-ne, Sire și să dea Dumnezeu ca acest popor, care odată V-a iubit, să se trezească și să-și dea seama că ceea ce s-a întîmplat în România, în noaptea de 25 decembrie a fost un act de neodihnire, mînînă și violență, că și — guvernanții — au acționat de frică.

Pînă atunci... Iertați-ne Sire!

ANCA ANDREI-FANEA

LUMEA PE SCURT

EVOLUȚII ÎN GOLF: După eșecul convorbirilor de la Geneva, secretarul de stat american James Baker a vizitat Arabia Saudită unde a avut convorbiri cu regele Fahd. El urmează să plece în Turcia pentru a avea convorbiri cu președintele acestei țări, Turgut Özal.

● Congresul american a inițiat o dezbatere cu privire la oportunitatea unei activități militare împotriva Irakului. Urmează să fie date două rezoluții: una autorizînd președintele american să recurgă la forță după expirarea termenului ultimativ și cealaltă permițînd extinderea în timp a embargoului asupra Irakului. După eșecul discuțiilor dintre Baker și Aziz, șansa ca rezoluțiile să fi votate a crescut simțitor.

● Miniștrii de externe ai Comunității Economice Europene s-au întîlnit vineri cu secretarul general al O.N.U., Javier Perez de Cuellar, care se îndreaptă spre Bagdad, unde va purta convorbiri cu oficialități irakiene. Inițiativa lui Cuellar a fost salutată de diplomații irakieni aflați la Geneva cu ocazia întîlnirii Baker — Aziz. Secretarul general al O.N.U. a declarat că vizita sa în Irak are loc la rugămintea unor guverne, astfel încît el este purtătorul unei autorități morale. Întîlnirea cu miniștrii C.E.E. indică sprijinul pe care cei 12 îl acordă inițiativelor de pace.

● Jacques Poos, ministrul de externe al Luxemburgului, țară care deține pe șase luni președinția C.E.E., a declarat că după convorbirile de la Geneva, el nu mai crede într-un dialog între C.E.E. și Irak, în termeni convenabili acestei organizații.

● J. P. Chevenement, ministrul apărării al Franței, a apelat la Statele Unite să facă un mic gest în favoarea Irakului, acceptînd organizarea unei conferințe internaționale asupra problemei palestiniene și permițîndu-i astfel lui Saddam Hussein să facă marele gest al retragerii din Kuweit. S.U.A. și Israelul se opun categoric legării anexării Kuweitului de problema palestiniană. De asemenea, președintele Mitterand a cerut convocarea Adunării Naționale pe 16 ianuarie.

● Ultimii diplomați străini în post la Bagdad părăsesc orașul. Diplomații britanici, australieni și belgieni au plecat deja din Irak în timp ce americanii vor părăsi capitala Irakului sîmbătă.

SITUAȚIE TENSIONATĂ ÎN REPUBLICA MOLDOVA. Conducerea autoproclamatei republici la găgăuze a respins ordinul de desființare a ei emis de președintele Gorbaciov, pretextînd că Sovietul suprem de la Chișinău nu renunță la condamnarea pactului Ribbentrop — Molotov, așa cum ceruse președintele sovietic. Conducerea găgăuză a mai declarat că intenționează să creeze o piață unică cu Ucraina vecină și că dorește sprijinul conducerii centrale pentru apărarea drepturilor minorității găgăuze, încălcate, zice-se, de guvernul de la Chișinău.

● Aflat într-o vizită în S.U.A., primul ministru al Republicii Moldova, Mircea Druc, a purtat convorbiri cu consilierul prezidențial pentru securitate națională și cu alte oficialități americane. Nu au fost date detalii asupra convorbirilor.

„ÎN LITUANIA: Președintele sovietic Gorbaciov a amenințat Lituania cu impunerea guvernării prezidențiale dacă această republică persistă în a ignora legile unionale. Președintele Lituaniei, Vitautas Landsbergis a declarat că președintele sovietic nu are dreptul să instituie guvernarea prezidențială deoarece Lituania este o țară independentă aflată sub ocupație străină. El a cerut guvernelor străine să stabilească legături diplomatice cu țara lui și să nu recunoască valabilitatea constituției U.R.S.S. pe teritoriul ei. În același timp mii de persoane, atît cei favorabili independenței cît și adversarii lor, care cer instituirea guvernării prezidențiale pe teritoriul Lituaniei, au înconjurat clădirea Parlamentului din Vilnius.

„ȘI ÎN LETONIA: La Riga, capitala țării, circa 10 000 de persoane au demonstrat cerînd demisia guvernului și trecerea acestei țări la guvernarea prezidențială. Demonstrația a fost organizată de grupările promoscovite din țările baltice.

Rubrică realizată de LUCIA ȘTEFAN

ANUNȚ

Toți simpatizanții tineri ai P.N.Ț.-C.D. din țară sînt rugați să se adresze filialelor „ANEXA" din județele unde își au reședința. Dacă doresc să comunice unele impresii, au anumite dorințe, solicită îndrumări și au unele întrebări, sînt rugați să scrie pe adresa:

ORGANIZAȚIA DE ELEVI A P.N.Ț.-C.D. „ANEXA-T.U.N.T.", bd. REPUBLICII nr. 34, BUCUREȘTI, sector 2, cod 7000.

COMUNICA

În urma dobîndirii personalității juridice a numărului de Confederația Sindicatelor „CONVENȚIA SINDICATELOR LIBERE DIN ROMÂNIA" aduce la cunoștința mesenilor precum și a simpatizanților organizației:

1. Conferința Națională a Confederației „CONSIN" din România, ce luna ianuarie 1991, va fi de 11 ianuarie, ora 19, în sala Restaurantului „Gloria", avînd ca scop pregătirea CONGRESULUI conducătorilor „CONSIN" din România.

2. CONGRESUL Confederației Sindicatelor „CONSIN" din România, a fost programat să se desfășoare la 28 februarie 1991 și se va desfășura în aceeași ordine.

— La CONGRES, au vor participa doar liderii sindicatelor care au depus documentele de asociere la federație.

3. Pentru informații suplimentare ne putem adresa la sediul Provizoriu al Confederației, la telefoane 17 31 60/17 79 — dl. Simion V. Ion sau 17 18 80, 50 30 40 145 — sau 251 — dl. Mihai C. Ș. între orele 9—15.

PROTES

Liga pentru Apărarea Drepturilor Omului — Bucureștiul, împreună cu Asociația Obștească pentru Apărarea Drepturilor Omului și Binefacere — Fundația Drepturilor Omului și a simpatizanților organizației, aduce la cunoștința opiniei publice și a celor în legătură cu venirea Majestății Sale Regelui României.

— Consideră că organele puterii, ale Ministerului de Interne și Externe în special isi depășesc atribuțiile cînd flagrant Drepturile Omului. Punem la dispoziția tuturor următoarele articole ale Declarației Drepturilor Omului, articole pe care le publicăm pentru cunoașterea lor și a situației în care este pus Majestatea Sa Regele Mihai I, care a fost silit de la plecarea din țară în condițiile cunoscute deja și care, după exil este împiedicat să isi revadă țara:

art. 9. Nimeni nu trebuie să fie arestat, reținut sau exilat în mod arbitrar.

art. 13. 1. Orice persoană are dreptul de a circula liber și de a-și alege reședința în interiorul unei țări.

2. Orice persoană are dreptul de a părăsi orice țară, inclusiv a sa și de a reveni în țara sa.

art. 15. 1. Orice persoană are dreptul la o cetățenie.

2. Nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de cetățenia sa sau de dreptul de a-și schimba cetățenia.

Menționăm faptul că Majestatea Sa nu a renunțat la cetățenia română. Protestăm vehement împotriva unui demers ilegal și abuziv de expulzare a Majestății Sale, ca și a altor foștilor șefi ai statului, metode care au condamnat democrația în România.

Liga pentru Apărarea Drepturilor Omului, filiala București
CLUCERESCU C.
Asociația Obștească
Fundația Drepturilor Omului
prof. DIMA GH.

ANUNȚ

Un grup de inițiativă din T.U.N.Ț. — 1945—1947, invită în ziua de 16 ianuarie la sediul central al Partidului Național Țărănesc Creștin și Democrat, pe toți colegii de generație care doresc să participe la o întîlnire prietenească de lucru, în vederea organizării unei activități permanente, utilă partidului.

Declarație de p

(Urmare din pag. 1)

simbol, așa cum pentru toți românii Timișoara este un simbol, încă din zilele fierbinți ale lui Decembrie '89.

N-am crezut niciodată că sînt singurul om potrivit pentru această funcție. Nu am și nu am avut nici un fel de veleități politice. În toată perioada cît m-am considerat nici o clipă un conducător politic al județului. Am dorit în întreaga viață, ca oamenii pentru care am lucrat să trăiască în condiții demne, în bunăstare, să poată fi bogați prin munca lor. Deseori am reușit. Cu aceleași gînduri bune pentru întreaga suflare a județului Timiș am intrat în Prefectură și în ziua numirii mele, și tot așa gîndesc și acum.

Am cerut tuturor conducătorilor instituțiilor de care depinde ordinea și liniștea în acest județ o implicare responsabilă, matură, considerînd obligațiile față de oameni ca fiind primordiale. În această perioadă am înțeles ce înseamnă să fii singur în fața propriei conștiințe, singur adesea în mijlocul mîlor de oameni care doresc soluționarea problemelor interesate, solicitînd o rezolvare imediată.

Timp de șase luni am purtat insistent spre conducerea țării speranțele și cererile (și mișcările care nu au putut să-și găsească rezolvarea prin noi instituții).

Nu am fost și nu sînt mînat de ambiții personale, structural nu pot fi duplicitar, timp de o jumătate de an am încercat să asigur oamenilor fundamentul democrației, o viață civilizată, îndestulată, curățită de violență, extremism și intoleranță, în ciuda unor pronosticuri sombre, alarmante, pînă acum o zi în Timișoara a fost reprezentată fiecare opțiune politică, în Timișoara am simțit cu toții ce înseamnă democrația, chiar dacă unii sau alții, în mod firesc — au tendința a asculta și să înțeleagă ce pot și trebuie să existe opinii diferite.

Am fost, de fiecare dată, împreună cu colaboratorii mei aliați de oameni atunci cînd ei și-au exprimat justul, fiind [illegible]

[illegible] am aflat din mesajul a mii de oameni care mai insistau ca [illegible] cerem ceva: desființarea sistemului „Renașterea bănățeană", adică o [illegible] în [illegible] contradicție cu principiile democrației. Am încercat atunci [illegible] Iar o discuție [illegible] timp ce numeroși oameni, [illegible] demisia redactorului șef și interzicerea publicației. Nu am reușit să aduc [illegible] mea iraționă; în fața [illegible] de oameni [illegible] alternativa [illegible] acțiune și să [illegible] în mod [illegible] extremă, [illegible] am și [illegible] calculabile, [illegible] a duce, în fine [illegible] sarea unor [illegible] între [illegible] Timișoarei [illegible] un om și [illegible] mentin [illegible] pătat al Timișoarei [illegible] exil care [illegible] consecințe.

Eu însumi, [illegible] directorul [illegible] din redacție, [illegible] l-am adăpostit [illegible] Prefectură.

Am [illegible] mii de oameni [illegible] fața Prefecturii [illegible] ziarului „Renașterea bănățeană" din [illegible] și le-am cerut [illegible] casele lor, [illegible] astfel un [illegible] trugeri la [illegible]

Doream, [illegible] inițiereea unor [illegible] liniște de [illegible] între [illegible] mișcarea, [illegible] pe o stare [illegible]

Este [illegible] liniște, [illegible] urma unei [illegible]

Este [illegible] lat, [illegible] și [illegible] totul a [illegible]

Totuși [illegible] de tensiune [illegible] la care am [illegible] Am fost [illegible] oameni, de [illegible] democrați [illegible] funcționari și [illegible] în România. [illegible] Timișoara, [illegible] trăznă, la [illegible] cioți am [illegible] bătălia [illegible] ceea ce [illegible] zăstru.

În acest [illegible] nu mai am [illegible] pe oameni [illegible] să mă [illegible] demisionez.

Aș fi [illegible] toți [illegible] mie ar mai [illegible] orgoliu, [illegible] ar fi [illegible] ori, părăsind [illegible] și de [illegible] dar [illegible] în [illegible] bănățeană.

Mulțumesc, [illegible] au fost [illegible] și [illegible] Acum am [illegible] Prefecturii [illegible] acest moment [illegible] funcționar [illegible]

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă PO Box 12 201, telex 10376 prefix București, Calea Griviței nr. 64—66.
Tiparul: Combinatul poligrafic București